

Giới thiệu Ý Vong Tình Thâm

Truyện Ý Vong Tình Thâm của tác giả Liên Á Lệ là một câu chuyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, ngôn tình đô thị.

Trên đầu có danh tiếng của ngôi sao nổi tiếng, đi đến đâu cũng đều trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Ngay cả vụ scandal đã bị giấu đi, cũng gây xôn xao, khắp nơi bàn tán. Vất vả lắm mới chặt đứt được hoa đào nát, cô cố gắng hết sức thoát khỏi hình tượng con người bị tổn thương vì tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Beta: Tiểu Ngan “Hà tiểu thư, hôm nay bàn của các cô, ông chủ nói sẽ giảm giá cho các vị.” Quản lý vui vẻ tuyên bố, vui vẻ đưa thêm mấy đĩa điểm tâm cùng mỳmón ăn miễn phí. “Đầu có! Chỉ cần sau này cô thường xuyên đến đây chơi là được rồi.” “Chắc chắn rồi, quản lý Chu, điểm tâm của quán anh ngon như vậy, sau này nhất định tôi và bạn bè sẽ thường xuyên tới đây.” “Hà Thu, mỗi lần đi với cậu đi ra ngoài đều được chiêu đãi, thực sự là quá tuyệt vời.” Trương Bồi Hùng sờ tay lên bụng, bộ dạng giống như đã được ăn rất no. “Tự mình thích ăn, trách được ai? Chúng ta làm gì có người nào vì thế mà béo ú đâu?” Mạnh Nhân Tuệ trừng mắt nhìn tên kia. “Không cần quan tâm đến anh ta! Chúng ta bị chụp hình cũng đã quen rồi, dù sao cho dù có chụp chúng ta, paparazzi cũng sẽ tự xóa bỏ, ngược lại là cậu kia, vẫn luôn không ngại ăn cơm với người bình thường bọn mình sao? Cậu cũng sẽ có rất nhiều bạn bè là minh tinh chứ?” Mạnh Nhân Tuệ hơi tò mò hỏi. “Cũng tạm, mình đã một hai năm gì đó không quay phim rồi, cũng ít liên lạc với bạn bè trước kia. Hơn nữa, mình cũng hy vọng có thể kết bạn với những người khác nữa, không phải mình đã nói rồi sao? Mình rất hi vọng có thể ở bên ngoài tìm được một người bạn trai, cứ độc thân mãi như vậy, thật sự rất là buồn bực!” Chỉ tiếc rằng nguyện vọng của cô nhìn có vẻ rất đơn giản, thế nhưng bắt đầu vào làm thì thật sự không dễ chút nào, mấy người đàn ông được giới thiệu đến gặp mặt phát hiện ra đối tượng là Hà Thu, hơn một nửa đều mừng rỡ như điên, nhưng sau khi ăn cơm xong lại cũng chả có cái gì tiến triển, tất cả mọi người đều vẫn đối xử với cô như là một minh tinh, cũng không nghiêm túc muốn kết giao cùng với cô, mà cô tin tưởng rằng đây chỉ là sương mù làm cho người ta mất phương hướng, cô chỉ cần cố gắng gần gũi với công chúng, quen biết nhiều người bạn hơn, xóa bỏ hình tượng kiêu sa của nữ minh tinh, sớm muộn tất cả mọi người đều sẽ tin tưởng rằng cô là thật lòng đây. “Bình thường thôi.” Hà Thu không chút suy nghĩ, nói. “Mình cũng không biết nên nói như thế nào, người đàn ông không khiến người ta chán ghét, lại có dũng khí đứng cùng một chỗ với mình là được rồi.” “Cũng phải, mặc dù có thể kết bạn bè với minh tinh, đi ra ngoài cũng rất có mặt mũi, nhưng bây giờ paparazzi nhiều như vậy, nếu thật sự muốn kết giao bạn bè trai gái bình thường, lúc ban đầu sẽ tạo cảm giác mới lạ, tiếp theo muốn gần gũi chỉ sợ không dễ dàng.” Mạnh Nhân Tuệ khềgắt đầu. “Tất nhiên rồi, cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, muốn tìm một người đàn ông chẳng phải rất dễ dàng sao?” “Bạn trai trước đây của cậu... Sau này tên đó có cầu xin quay lại với cậu không?” Mạnh Nhân Tuệ không nhịn được, muốn hỏi thăm về tin đồn một chút, dù sao chuyện bạn trai trước kia phản bội Hà Thu đã gây ra âm ỉ quá lớn. “Thằng cha đó còn mặt mũi tới tìm cậu sao? Chuyện như vậy mà nó cũng dám làm à?” Mạnh Nhân Tuệ cũng rất thẳng thắn với Hà Thu. “Hà Thu, cậu đừng có mà tin tên đó, ai nói đàn ông bình thường nhất định sẽ phạm sai lầm? Trương Bồi Hùng tôi đã sống đến từng này tuổi, cũng chưa từng phải nói xin lỗi bạn gái.” Trương Bồi Hùng ngồi một bên tự vỗ ngực nói. “Đúng, chỉ cần an phận thủ thường là tốt rồi.” Hà Thu cười cười. Bỗng nhiên, Trương Bồi Hùng hô to một tiếng: “Bánh Đại Hải!” “Tôi là Trương Bồi Hùng đây! Là bạn học cùng lớp trong nước của ông đây!” “Ông quả là có trí nhớ tốt, sau này nghe nói ông đã thi đậu trường cao đẳng hạng nhất sao? Ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu đã trở về rồi sao?” “Tôi ngồi cùng một bàn với chúng tôi đi! Đã lâu không gặp, bạn học cũng nên bồi dưỡng tình cảm một chút!” “Một mình ông đến đây ăn lẩu sao?” Trương Bồi Hùng nhìn vị trí bàn của anh ta, phát hiện chỗ đó chỉ là một cái bàn nhỏ, hơn nữa ngay từ đầu cũng chỉ có một mình anh ta. “Ông đừng đáng thương như vậy được không? Dù gì ông cũng là trạng nguyên của lớp mình, làm gì mà đáng thương đến mức phải ăn cơm một mình? Như vậy sẽ không tốt cho tiêu hóa đâu. Chúng tôi đã đặt một bàn lớn, ông cứ qua đây ăn cùng chúng tôi đi!” Trương Bồi Hùng vừa khách lễ vừa mời mọc anh đến ngồi cùng bàn với bọn họ, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò quản lý. Trong tay Bánh Đại Hải còn cầm chén đĩa, nhưng tất cả đồ đạc vốn đang ở trên bàn đều đã bị chuyển đến bàn của một đám người xa lạ, nghe Trương Bồi Hùng khoa trương thay anh giới thiệu, anh lại ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt chỉ thấy mỗi thức ăn khoái khẩu, không tự chủ vơ tay, gấp thật ở bên trong cái nồi ra, thêm ít tương vào, bỏ vào trong miệng. “Anh còn muốn ăn thêm cái gì sao?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai anh. Cho dù năm đó có theo tiểu đoàn sang Châu Phi tham gia thử nghiệm làm dân chạy nạn, Hà Thu cũng không thấy có ai lại ăn nhiều như anh ta, có thể thấy rằng anh ta đã bị đói trong một thời gian rất dài rồi, mới ngồi xuống cũng đã không thấy anh ta nói thêm câu gì, lại chỉ nghe thấy Trương Bồi Hùng giới thiệu anh ta là bạn học trong nước của cậu ta, là thần đồng thiên tài đến cỡ nào, người trong cuộc thì vui đầu ra sức ăn, có vẻ còn ăn chưa no. Chỉ là trang phục của anh ta thì đúng là nét vẽ thất bại nhất, uống cho anh ta có một dáng người thật tốt, mặc dù có chút gầy, nhưng ít nhất cũng không ốm yếu quá mức, lại mặc chiếc áo phông cũ đã được giặt đi giặt lại nhiều lần đến biến dạng, cộng thêm chiếc quần jean ông đứng đã lưu hành từ mười mấy năm trước... Nếu như có thể sửa sang một lượt, người đàn ông này hẳn là có thể cứu chữa được. Quả nhiên, chờ anh ta thỏa mãn vuốt bụng, chắc lúc này anh ta đã ăn no rồi, đứng lên móc ví da, vậy mà trong cái ví da màu đen rách nát kia lại rỗng tuếch. Bánh Đại Hải rất khó giải thích tại sao lại để cho tình huống xấu hổ như vậy xảy ra, nhưng là cho dù trong ví da không có tiền, anh cũng nhớ rất rõ là trên túi áo có lẽ cũng sẽ có một ít tiền mặt... “Bữa cơm này, tôi mời anh làm khách!” Cô thử mỉm cười để làm tiêu tan sự xấu hổ của anh. “Không sao, tôi thanh toán là được rồi.” “Chúng tôi thường xuyên đi ra ngoài dùng cơm với nhau, bọn họ đều là người tốt, không phải mỗi lần đều ném hết cho tôi thanh toán, bình thường vẫn luôn là họ trả, anh yên tâm đi.” Cũng bởi vì đám Mạnh Nhân Tuệ không vì cô là minh tinh mà chiếm tiện nghi của cô, cho nên Hà Thu mới thường xuyên đi ăn cơm cùng bọn họ. “Tôi cho anh số điện thoại...” Cô sừng sốt một chút, còn tưởng rằng Bánh Đại Hải sẽ muốn lấy số điện thoại của cô, không nghĩ tới thứ anh ta muốn vậy mà lại là email? “Tôi...” Đương nhiên cô vẫn lên mạng, chỉ là cô cho rằng cho số điện thoại sẽ thuận tiện hơn một chút. Nghe thấy lời này, ngược lại đã cho Hà Thu một cái linh cảm, ánh mắt lóe lên, theo đó cô cũng tìm được một lý do. “Chuyện này không khó đâu! Tôi giúp cô cài đặt là được rồi.” “Đến nhà của tôi giúp tôi cài đặt sao?” Tuy rằng cô rất có hứng thú với người đàn ông này, nhưng phát triển như thế này chẳng phải là quá nhanh sao? Bây giờ cũng đã là chín giờ tối rồi, sẽ không phải là quá muộn sao? “Anh có đi xe không?” Trong nhận thức của Bánh Đại Hải, không có internet và máy tính thì còn bị thảm hơn so với người không có cơm ăn, anh không thể nào chấp nhận bản thân mình sinh ra vào thời không có máy tính và internet, cho nên trong mắt anh, giúp đỡ cô giải quyết vấn đề là việc vô cùng cần thiết. “Tôi còn cần chuẩn bị cái gì nữa không?” “Ừm.” Trong mắt cô lóe lên những tia sáng, gạt đầu dứt khoát, ngay sau đó, mặt không đỏ, tim không đập làm tăng thêm độ tin cậy: “Tôi là người hoàn toàn mù tịt về máy tính!” Tuy cô rất yêu thích viết lách, nhưng thiếu một chút hiểu biết về máy tính, mỗi lần máy tính có vấn đề, cô cũng

không suy nghĩ nhiều mua luôn một cái máy mới, dù sao cô là nhân vật nổi tiếng, cũng không biết được người sửa máy tính nào đó có lỗ tay để lộ hình ảnh gì đó gây nên scandal không, cô mới không dám mạo hiểm như vậy! Không biết vì sao, vẻ mặt của Bành Đại Hải giống như là đang nói một chuyện nhỏ nhất, với việc anh ta đang mời một đại minh tinh trở về chỗ ở của mình, có vẻ anh ta cũng không cảm thấy có gì không ổn, có lẽ là dựa theo bộ dáng bên ngoài của anh ta, thậm chí Hà Thu cũng muốn thuận theo sự nhiệt tình của anh ta. Vì có thể để cho paparazzi đuổi kịp xe của mình, Hà Thu còn cố ý đi chậm một chút, miễn cho xảy ra tai nạn giao thông, hình ảnh cũng bị ảnh hưởng, vậy cũng coi như khó coi. Hà Thu đi theo Bành Đại Hải vào tòa nhà buôn bán tổng hợp cũ kỹ, dưới lầu là khách sạn và nhà hàng nổi tiếng, trên lầu là những phòng để cho thuê, thoát nhìn như cái nơi rần rờ hỗn loạn (chỉ nơi ở hỗn loạn, phức tạp nhiều thành phần), lúc đi thang máy, có một cô gái trên người tỏa ra mùi nước hoa nồng nặc, trang phục hở hang, thi thoảng mở đôi mắt to nhìn cô, cô vừa cố gắng nhìn không bắt xì, vừa phải mỉm cười đáp lại, trong lòng suy nghĩ, xem ra đêm nay những paparazzi đi theo cô có cơ hội được phát huy rồi. “Ừ.” Anh ta đáp lại một tiếng, cũng không có ý muốn nói chuyện với đối phương. Bởi vì trên khuôn mặt anh ta rõ ràng đã viết ba chữ “lão trạch nam”, nhưng mà chỗ bây giờ bọn họ đang đứng căn bản không phải giống như cô tưởng tượng rằng “lão trạch nam” sẽ ở chung cư, làm sao anh ta lại cùng gái làng chơi ở cùng một nhà vậy? Mọi thứ đều phải nhìn theo hướng tích cực, luôn luôn là quan niệm cuộc sống của cô, cô tin tưởng rằng chắc chắn mình có thể nhìn thấy được mặt tốt của người đàn ông này. “Đến nhà của tôi rồi.” Bành Đại Hải mở cửa, đi vào. Trong phòng thoát nhìn đã từng có người phụ nữ cả ngày ở trong phòng thấp hương bá Phật, bởi vì cái trần nhà đã bị hun khói nghiêm trọng đến ó vàng kia đã để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc, chỉ là bên trên bày đặt đủ các loại kiểu dáng điện thờ, bảng mạch có nhiều dây lớn nhỏ là dây mạng cùng dây điện, phía dưới còn thả một đồng hồ dùng bằng điện. Anh ta tiện tay cầm mấy đồ đạc, lấy những thứ cần thiết mang theo đủ, thỉnh thoảng hỏi thăm cô xem còn thiếu cái gì không, tiếp theo, mang tất cả những đồ đạc đều bỏ vào trong một cái balô cũ nát, sau đó dẫn cô đi ra. “Anh vẫn thường mang theo con gái về nhà lấy đồ đạc như vậy sao?” Trên xe, Hà Thu vừa lái xe vừa đặt câu hỏi. “Anh vẫn chuyên sửa chữa và bảo hành máy tính sao?” “Anh có lẽ vẫn luôn rảnh với con gái nhỉ?” Hà Thu cười hỏi. Nhìn anh ta nói chuyện đứng đắn như vậy, cái người toàn thân toàn mùi nước hoa, trang phục hở hang, nghề nghiệp quả nhiên như cô suy đoán, thật không đơn giản, thế nhưng mà từ trong miệng anh ta nói ra, cũng giống như là người làm công bình thường tại nhà hàng. “Buổi tối cô ý vẫn đứng ở phía dưới nhà!” Bành Đại Hải lập tức đập tan sự hi vọng của cô, nói thẳng ra tiểu thư Tiểu Hoan thật sự là làm việc mua vui. “Đúng vậy! Sau khi tan tầm, trực tiếp đi thang máy là có thể về nhà rồi.” Anh ta vẫn còn tiếp tục nói được. “Anh... Cái tòa cao ốc kia của anh có lẽ là có rất nhiều cô gái làm ở lầu dưới thuê phòng nhỉ?” “Anh sống ở đó cũng lâu rồi sao?” “Không phải Trương Bồi Hùng nói anh đã từng ra nước ngoài học sao?” “Anh không muốn đổi chỗ ở sao?” Thì ra là bảo bối của mẹ, đầu năm nay chính xác có rất nhiều người đàn ông không rời được mẹ của mình, thực ra trạch nam như anh ta, luôn cần có một người trong nhà để giúp anh ta chuẩn bị ba bữa cơm, ở cùng chỗ với mẹ, đúng là dễ dàng hơn. “Bà ấy đã qua đời ba năm trước.” “Không cần xin lỗi, vì bà ấy đã hút thuốc quá nhiều, nên mới bị ung thư phổi mà qua đời, lại thêm bà ấy thích thấp hương bá Phật trong nhà, làm cho không khí trong phòng ngột ngạt, nói mãi cũng không nghe... Những thứ này bên trong đều có chất gây ung thư, tôi đã sớm nói với bà ấy rất nhiều lần, hơn nữa thấp hương và hóa vàng mã chắc chắn không thể bảo vệ được môi trường.” “Rất nhiều thứ chỉ cần sửa một chút là có thể dùng tốt rồi, vứt đi rất đáng tiếc.” Hà Thu lại một lần nữa cười cười với anh ta, lại đã tìm được ưu điểm hàng nhất của anh, không lãng phí đồ đạc lại còn có suy nghĩ bảo vệ môi trường, nếu như tiến hành huấn luyện, anh ta có thể là một bạn trai không tệ đây! Được rồi! Tính ra thì ưu điểm của anh ta cũng không ít, người đó... đúng là anh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Beta: Tiểu Ngạn Để Notebook có thể kết nối mạng chỉ là việc nhỏ, đối với trạch nam thì có máy vi tính tốc độ nhanh mới được coi như là bình thường, cái notebook màu trắng xinh xắn chuyên dụng cho nữ trông đẹp nhưng không dùng được của Hà Thu kia khiến Bành Đại Hải liên tục lắc đầu, cầm lấy cái tua vít, tháo vỏ ra, tìm thứ thích hợp từ trong đồng hồ nhớ anh ta mang đến lắp vào, lại thay này thay nọ, một lần nữa khởi động máy, chiếc notebook được sửa sang lại đã chạy rất nhanh. “Đây là dĩ nhiên!” Trên nét mặt cứng nhắc của anh xuất hiện ánh sáng hưng phấn thêm phần đặc ý. “Lâu như vậy? Nếu đến lúc cô cần dùng máy tính thì làm sao bây giờ? Không phải ở bên cạnh chờ?” Bành Đại Hải lộ ra biểu cảm không thể chịu đựng được, “Khi lướt web, ảnh load rất chậm, di chuyển không mượt... thế không phải thật khó chịu sao?” “Biết rõ có thể không cần chờ, vì sao còn phải lãng phí thời gian?” Anh không thể dễ dàng tha thứ mấy tính khi sử dụng có chút chậm chạp, đối với anh, tất cả đều phải nhanh chóng, mượt mà (ý chỉ khi đi chuột). Bành Đại Hải hiển nhiên không hiểu được điểm mấu chốt kia, nhủ chặt mày lại: “Cô không cảm thấy việc đó rất nghiêm trọng sao? Máy tính khó sử dụng muốn làm việc gì cũng rất phiền phức.” “Tôi add xong rồi.” Anh cầm chiếc smartphone đã kết nối mạng từ lâu, đưa gần về phía cô. Hà Thu nhướn mày: “Tôi cũng muốn mua một chiếc di động loại này, nhưng không biết dùng làm...” “Được, vậy ngày mai anh có thể theo giúp tôi đi mua sao?” Cô chủ động hỏi, cơ hội gặp mặt nào cũng phải nắm thật chặt. “Xin anh đấy, bởi vì tôi thực sự không am hiểu lĩnh vực này lắm.” Cô nói càng thêm dè dặt. Hà Thu nhìn anh chăm chú. Thế này xem như một loại từ chối sao? Cô không nghe sai đi? Lần đầu tiên cô bị một trạch nam mất như bị mù từ chối. “Cô có còn vấn đề gì khác không?” “Vậy cô có thể đưa tôi về nhà chứ?” Nhưng mà tôi nghĩ đây sẽ là một quá trình rất vất vả, anh là người đàn ông thoát nhìn không thu hút gì cả, lại đồng thời phù hợp với tất cả điều kiện tôi muốn, theo hình dung từ thịnh hành thì anh khá giống ‘đàn ông ăn chay’ (*). Tôi còn chưa chuẩn bị làm phụ nữ ăn thịt (*) xong, hy vọng có thể đối phó được với trận đánh ác liệt này, loại đàn ông không nhìn thấy tình yêu giống như anh, cần phải có người dẫn dắt, mà tôi đã quyết tâm muốn dùng cảm truy tìm tình yêu, mong muốn có thể có năng lực khiến anh đối xử một cách khác, về điểm này, tôi thực sự phải cực kỳ cố gắng. Tình yêu không phải là như thế này sao? Tuy rằng đầu tiên nhìn thấy anh không có cảm giác bị điện giật, nhưng không phải tình yêu say đắm nào cũng là trời long đất lở, điện giật đối phương gần chết mới được, không phải sao? Tôi muốn chẳng qua là một người đàn ông an phận thủ thường mà thôi, mà anh trông giống như người đàn ông như vậy, cho nên tôi muốn cho mình một cơ hội thử xem, không giới hạn thời gian, chỉ muốn nỗ lực xem, tình yêu là cần cố gắng, cũng cần thời gian tiếp xúc, cọ xát, hòa hợp. Tôi bằng lòng cho anh cơ hội phát hiện tôi là một người phụ nữ đáng giá để yêu thương, mà tôi cũng muốn khám phá những điểm tốt khác của anh. Ngồi ở trước máy tính, Hà Thu viết về từng cảm xúc sau khi về nhà tối hôm qua, sau khi quyết định theo đuổi Bành Đại Hải, thế mà cô lại cảm thấy có chút kích động, đây là khoảnh khắc cô cách tình yêu gần nhất trong nửa năm qua, chưa từng dừng cảm như vậy. Đến cả vua khiếu nại (*) còn có thể tìm được người phụ nữ lương trăm vạn một năm làm vợ, đám chó săn cũng không hề tin cô và Bành Đại Hải có thể làm người yêu, tình cảnh và nam nữ bình thường tương tự nhất định có thể khiến cho bọn họ viết ra cả một bài báo, đứng đầu trang, thảo luận vài ngày, kết quả nữ chính đổi thành cô, dù cô ra vào tòa nhà có hộ gia đình phức tạp, còn dẫn Bành Đại Hải về nhà, thế mà chỉ chiếm được một trang báo cỡ cái tem, thậm chí không đủ đăng ảnh của cô và anh, chỉ là dùng lời văn vẽ miêu tả cô ăn cần cỏi mớ, không hề kiêu ngạo đưa công nhân sửa máy tính về nhà sau khi hoàn thành xong công việc. Trời mới biết hơn nửa đêm Bành Đại Hải ở nhà cô gần ba tiếng, đầu

óc tưởng tượng luôn phong phú của đám sản ảnh thế mà lại không nghĩ ra cách viết phóng đại nào đó... xem ra hình tượng lụy tình vì bạn trai ăn vụng đời này cô phải gánh rồi, cuối tuần trước có đạo diễn muốn tìm cô diễn A Tin bản Đài Loan, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ có một ngày có tổ biên kịch tìm cô đi diễn Thánh nữ Jeanne (*). Thôi! Dù sao cô đã sớm rời khỏi làng giải trí rồi, nếu ngay cả việc nam nữ đi về đêm như thế cũng không thể gây chú ý, như vậy về lâu dài, bọn họ tự nhiên sẽ tin cô sẽ không làm việc lại nữa, cô vẫn nên dồn lực chú ý vào Bành Đại Hải đi! Không thể tưởng được Bành Đại Hải kia bị cô tưởng là nhân viên sửa chữa máy tính thế mà đã từng viết mấy sách tham khảo về máy vi tính, tác giả trên mạng còn có bằng cấp và kinh nghiệm nhìn qua rất dọa người, trong đó có hai bằng tiến sĩ, nhưng mà cô thật không hiểu, người giống như anh vì sao thà rằng làm tổ ở nhà ngồi trước máy tính lên mạng, lại không có phản ứng gì với phụ nữ? Tóm lại, cô hạ quyết định quyết tâm cho Bành Đại Hải cơ hội, cho dù anh không biết tấn công phụ nữ, người được vạn người mê là cô đây kiêu gì cũng có thể tự mình tạo ra nhiều cơ hội ở chung với anh mà! Nhất là khi cô viết ra dự định chính mình muốn chủ động tấn công thì có một đồng comment trên mạng cổ vũ cô dũng cảm tiến lên, còn cung cấp rất nhiều cái cớ tạo cơ hội. Hiện tại cô tin tưởng mười phần, thế nào cũng phải bắt lấy người đàn ông ăn chay này mới được! “Ngại quá, anh còn đang ngủ sao?” Đầu đã sắp ba giờ chiều, dù là trạch nam ngày đêm đảo điên, cũng phải rời thức dậy rồi chứ? Thế này không đủ để cắt đứt ý đồ của cô, Hà Thu cô đây cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bạn trai trước thường xuyên sử dụng chiêu đang ngủ này lừa cô, mỗi lần bên cạnh anh ta có người phụ nữ khác, sẽ vờ là đang ngủ, dùng giọng khàn khàn buồn ngủ nghe điện thoại, nói: “em đừng làm phiền anh” hoặc là “chờ anh tỉnh, rồi gọi điện thoại cho em”, đủ loại cớ. Đối phương nghe cô nói như vậy sẽ lập tức bừng tỉnh, sau đó lấp bắp nghĩ ra một đồng lý do muốn cô đừng hiện thân, nếu là không nghĩ ra cái cớ khác, sẽ từ buồn bực chuyển thành giận mắng cô: “Tôi còn đang ngủ, bảo cô đừng làm phiền, nghe không hiểu sao?” “Anh ăn cơm chưa?” Cô dịu dàng hỏi. “Tôi mang đồ ăn qua cho anh, thuận tiện nhờ anh dạy tôi dùng di động mới được không?” Bành Đại Hải nở nụ cười, mặc dù còn đang mê man, bụng anh vẫn hoạt động, sớm đã đói bụng. “Anh muốn ăn cái gì?” “Được, tôi sẽ mang nhiều một chút.” Cô ấn chuông cửa, lại không nghe thấy tiếng vang gì, chỉ phải lại dùng lực ấn lâu một chút, cách năm giây mới nghe thấy tiếng chim điện tử kêu lú ló, may là hiệu quả cách âm của gian nhà này không tốt lắm, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng anh ta lảo đảo đi tới mở cửa, tiếp theo cơ thể cao to của anh đã chiếm trọn khung cửa, một tay còn xoa xoa đầu gối và đập bị đau, quả nhiên là vừa tỉnh ngủ, bởi vì còn buồn ngủ mà không cẩn thận bị va đập làm đau bản thân. Bành Đại Hải nhìn thấy đồ ăn trên tay cô mới chuyển từ buồn ngủ thành vui mừng, mà câu đầu tiên khi anh nhìn thấy cô không phải là chào hỏi. “Ồ, chúng ta nhanh chóng đi vào ăn đi!” “Mỗi lần nhìn thấy anh, anh có vẻ đều rất đói bụng.” “Anh là muốn nói, sau khi chúng ta gặp ở nhà hàng, anh chưa ăn gì cả?” “Đợi chút!” Hà Thu vội vàng rút cái bát kia ra, đưa tới một chiếc bát giấy: “May là tôi có mua một chiếc bát giấy từ chỗ ông chủ, anh dùng cái này đi đã!” “Thơm quá ta!” “Một người bạn muốn tôi giúp sửa gấp dự án, tôi sửa đến sáng nay mới xong.” “Đã quen rồi.” Đột nhiên, bàn ăn bên kia vang lên vài tiếng ho khụ khụ. “Nào, đây là nước hoa quả là đồ uống chính của quán rất nổi tiếng đó, anh uống một chút, đừng ăn nhanh quá, tất cả đồ trên bàn đều là của anh.” “Cổ lè là cả hai đi!” “Những món này đều là cô mua từ quán nổi tiếng sao?” “Cô thực sự đi xếp hàng à? Cái loại quán phải xếp hàng này, trước giờ tôi không hề đi vào, rất lãng phí thời gian.” “Anh thực sự bề bộn nhiều việc đúng không?” “Vậy hành trình hôm nay của anh là gì?” “Chơi game online?” Không thể nào? Anh là người đam mê game online? “Có thể đòi lấy tiền?” “Cho nên cơ hội kiếm tiền của anh đã tới rồi?” “Auto? (*)” “Cô biết?” Bành Đại Hải sững sốt một chút, lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào cô kêu lên, cô trông rõ ràng là một tên ngốc máy tính mà! Hà Thu giả vờ như không cần thiết phải ngạc nhiên, bộ dạng hời hợt, nhẹ nhàng băng quơ lơ đi, đưa đồ uống lên, muốn anh uống nhiều một chút, thế nào cũng không thể cho anh biết cô lần lộn ở trên mạng không ít năm. “Cho nên anh liên tục viết một số phần mềm auto giúp người luyện tập, thuận tiện thu phí sao?” “Có muốn lần khác tôi lại tới nhờ anh chỉ bảo không? Nếu anh thật sự rất bận rộn, giờ tôi không quấy rầy, tôi thấy anh có vẻ mệt chết đi được, anh ăn xong này nọ thì lại đi ngủ bù tiếp, tôi giúp anh cắt đồ ăn, thuận tiện giúp anh nấu cơm, anh thức dậy là có thể hâm nóng, cùng ăn với thức ăn, như vậy sẽ không phải chịu đói, được chứ?” Hà Thu rất săn sóc, vẫn lộ ra vẻ mặt dịu dàng mê người đến chết như cũ. Tuy rằng anh có chút nghi hoặc, nhưng không chống lại được ý tốt của cô, nghe qua như thế thấy thật sự quá tốt! Ăn no, nếu như có thể ngủ tiếp tất nhiên là càng tuyệt vời hơn. Hà Thu thấy thế thì choáng váng. Thế mà anh không sợ cô chuyên sạch mọi thứ trong nhà sao? Quên đi! Cô có chuyên những đồ thiết bị điện tử chế này về cũng không biết dùng như thế nào, lại thành ra lãng phí hơi sức? Thực sự không lạ khi anh coi cô là một người có thể tin tưởng, hay là với ai anh cũng thiếu cảnh giác như thế? Về sau nếu thực sự bị cô quyến rũ rồi, chỉ điểm này, cô sẽ phải tiến hành kế hoạch giáo dục anh thật kỹ. Hà Thu âm thầm quyết định. Ra khỏi phòng, anh dụi dụi con mắt, không sai đây đúng là nhà anh rồi, phòng này vẫn còn đồng máy vi tính cũ và bộ phận lè tề anh nhặt về, thế nhưng phòng ăn bên cạnh như là thay đổi hẳn vậy, rất giống như một góc quán cà phê âm cúng trong tạp chí. Trên bàn cơm có một tờ giấy, chữ viết xinh đẹp viết các bước nướng bánh mì, nhưng Bành Đại Hải cũng không tính làm theo, tiện tay cầm lấy một lát bánh mì, trực tiếp nhét vào miệng, vừa ăn vừa tranh thủ thời gian đi dạo quanh khu vực mới. Hơn nữa bên trong thế mà còn có máy pha cà phê, ồ! Bành Đại Hải không nhìn được muốn thử xem, thấy ly cà phê đen mới tinh để ở bên cạnh, anh cầm lấy cái ly, ấn xuống, cà phê thơm ngào ngạt chảy xuống, ngửi thấy hương thơm đã lâu không được ngửi thấy, cả người anh sắp bay bổng rồi. Lúc này, cửa vang lên tiếng động. “Tôi đến giúp cô.” Anh đi lên phía trước, tiếp nhận túi to trong tay cô. “Sao cô mua nhiều thứ vậy?” “Không ngại đâu! Tôi thực thích cái máy pha cà phê kia, quá cool, tôi sớm đã muốn mua một cái.” “Không kịp xem, tôi đói bụng, nhưng mà tôi vừa mới ăn lát đầu tiên.” Hà Thu buông này nọ, vào bếp rửa tay, đeo tạp dề, đi đến cạnh bàn ăn, mở ra hộp bơ sữa kia ra, cầm lấy hộp bơ, múc ra một thìa to, phết lên trên lát bánh mì. “Thứ tốt là cần chờ đợi.” Cô cho lát bánh mì đã phết bơ xong vào trong lò nướng, ấn nút hẹn giờ. Bành Đại Hải vẫn tỏ vẻ mặt gấp gáp, giống như bảo anh chờ ba, bốn phút thực sự như muốn mạng anh. Hừ? Đó là một đề nghị không tồi. Ánh mắt của anh lờ lờ sáng lên, “Cô muốn tới làm giúp việc cho tôi không? Giúp tôi mua đồ ăn, sửa sang lại nhà cửa, làm một ít việc tôi không rành làm... Cô có rảnh không?” “Chỉ là một công việc khác của cô mà thôi! Về phần tiền lương, cô không cần lo lắng, tôi hẳn là có thể cho cô một mức giá hợp lý.” “Đừng rồi, tôi còn chưa dạy cô dùng cái di động kia như thế nào.” Bành Đại Hải vỗ trán. “Được, lúc tôi rảnh sẽ dạy cô, dù sao phần lớn thời gian cô luôn ở đây, đúng không?” “Đương nhiên có thể, tóm lại, chỉ cần bất cứ lúc nào cũng có đồ ăn là được, trong nhà này trừ phòng làm việc và phòng ngủ của tôi thì các phòng khác cô đều có thể sử dụng, phía sau còn có một phòng nhỏ, nếu cô mệt mỏi, cũng có thể vào trong nghỉ ngơi.” “Ừ, cứ quyết định như thế, dù sao gần đây tôi cũng không có việc gì, liền giúp anh việc này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

[► Cho dù thời đại không ngừng thay đổi, đàn ông thật chỉ cần một người giống như mẹ để chăm sóc sao? Từ khi bắt đầu đến nay, cuối cùng cũng thuận lợi rồi! Tôi không cầu anh ấy khi lần đầu tiên nhìn tôi, trong ánh mắt đã có sự yêu thích sâu đậm, nhưng mà hai người vẫn luôn cần có thời gian ở cùng nhau, vốn tôi còn đang định giả vờ thành một người ‘mù’ về máy vi tính, không ngờ tới lại phát hiện tên kia là một kẻ có vấn đề vì sinh hoạt, sở dĩ bây giờ tôi tạm thời diễn vai một bà mẹ, tuy đây không phải là vai trò sau này mà tôi muốn, nhưng ngay từ khi bắt đầu, nơi xuống tay đầu tiên chỉ có thể là dạ dày

của anh, nếu như anh ấy cần một người phụ nữ như vậy, vậy thì tôi cũng nguyện thay đổi bản thân, trở thành người mà anh ý muốn. Trong thời gian xếp hàng, tôi đã tự hỏi mình lần cuối, như vậy có đáng giá không? Trong đầu không ngừng nhớ lại tất cả về người kia. Thấy tôi già gộc gây sự như vậy, cuối cùng anh ấy cũng không có phát giận, đây là một ưu điểm rất tốt đấy! Vì thế chọn anh ấy cũng không phải một quyết định quá sai lầm, chỉ là phải cố gắng nhiều hơn, không hi vọng ở trước mặt anh ấy chỉ sắm vai bà quản gia chuẩn bị cơm nước cho người ta, thế nên tôi sẽ cho anh ấy thấy rõ tôi là một người phụ nữ vô cùng quyến rũ, nếu anh ấy có mắt thần nhìn phụ nữ sẽ thấy được tôi, kể tiếp mới có kịch vui! (●) (*) Tàu điện nam: Là một bộ phim được chuyển thể từ trong một câu chuyện có thật. Chuyện kể một anh chàng trên diễn đàn lớn nhất Nhật Bản có nickname “Tàu điện nam” lập ra một topic, trong đó có post toàn bộ câu chuyện của “Tàu điện nam” và “Emashi tiểu thư”, trong quá trình quen biết gặp gỡ từng chút từng chút. Mà lúc này ở trên mạng có rất nhiều bạn trẻ đã không ngại bày mưu tính kế giúp nhân vật chính. Vì vậy “Tàu điện nam” trở thành đề tài nổi bật của cư dân mạng Nhật Bản. “Tàu điện nam” cũng là danh từ để chỉ một tình yêu tốt đẹp mà các nam sinh luôn khát vọng. “Tôi thật sự không hiểu nổi, phụ nữ đang suy nghĩ cái gì? Các cô nàng hình như cái gì cũng không muốn, miệng luôn nói quà hàng hiệu trang sức không phải là bằng chứng của tình yêu, thế nhưng các cô muốn gì cũng không chịu nói rõ, tuần sau là sinh nhật cô bạn mà gần đây tôi đang theo đuổi, tôi không biết là nên tặng cô ấy cái gì mới tốt?” Vừa mới nhìn thấy bài đăng mới nhất của Thu Thiên, Phong Tiểu Tiểu liền gọi ngay cho bạn tốt kiểm đồng nghiệp là Bành Đại Hải. “Đương nhiên, tôi muốn hỏi ông, dự án ngân hàng kia làm xong chưa?” “Tôi chỉ biết giao cho ông là tuyệt đối không thành vấn đề, một đồng SOHO (*) trong tộc (ý chỉ những người cùng họ), chỉ có ông là đúng thời hạn nhất, cho người khác làm, nhất định không đúng ngày đúng giờ thu được đồ, chỉ cần giao cho ông là tôi an tâm.” “Yên tâm, gọi tôi còn có chuyện gì?” Bành Đại Hải nhìn một cái, xoay cái ghế đi tới một cái máy tính khác, kiểm tra tiến độ trên đó. “Không cần lo lắng, gần đây tôi tìm được một người bạn đến giúp, bây giờ tùy lúc đều có gì đó để sẵn cho tôi ăn.” “Bạn học cùng cấp ba trong nước.” “Là nữ! Ông cho là nam sẽ biết nấu cơm sao?” “Tôi đâu có nghĩ được nhiều như vậy! Tay tôi phải làm một đồng dự án lớn. . . Chỉ cần có gì đó ăn là được, nếu không mỗi lần rảnh để ăn đều đã nửa đêm, tìm không được đồ ăn rất khó chịu.” “Thế nhưng tôi không muốn ra khỏi cửa đâu!” “Tôi đã bị.” Trời mới biết cả đời anh chưa bị một lần đau dạ dày, một năm nay dĩ nhiên bị đau đến chín lần, nhất định là có liên quan đến việc ăn không đúng giờ. “Nếu tất cả đều như ông nói dễ dàng như vậy, trên thế giới này cũng sẽ không có sinh ra những trạch nam như chúng ta. Không nói chuyện vô tích với ông, tôi còn phải làm việc.” “Cuộc sống của chúng ta không phải đều giống nhau sao? Ông hỏi tên đó so với hỏi tôi có gì khác nhau?” Bọn họ là mấy tên trạch nam SOHO, quá trình đều như nhau, tuy đều là cú đêm, nhưng cho tới nay cũng không có sống về đêm, không đi đến nơi xa hoa truy lạc, uống rượu mua vui. “Đã biết còn hỏi!” Lúc này, tiếp đập cửa vang lên. “Ồ.” Đúng lúc anh cũng có chút đói bụng, cần ăn một chút gì đó đã! Anh biết Hà Thu ở trong nhà của anh có dọn dẹp thu dọn qua, nhưng làm sao chỉ qua một ngày, lại thay đổi như vậy? Nhìn xung quanh một lát, vốn mỗi khi bật đèn chỉ thấy được bên trong âm u, bây giờ thay rèm cửa thấu ánh sáng, thì ra là do rèm cửa sổ, vẫn như cũ có khả năng cho ánh sáng xuyên qua, mà trong phòng khách tuy vẫn còn một đồng đồ thiết bị điện, nhưng đã cảm nhận được thế giới bên ngoài này là một ngôi nhà. “Thơm quá cơ!” Chỉ ngửi thấy được mùi thơm của đồ ăn, Bành Đại Hải gần như quên luôn vấn đề cảnh quang bị thay đổi, vốn không có đói đến mức như vậy, nhưng bây giờ trạng thái đói đã được kích hoạt. “Ăn ngon chứ?” “Thật ra là tôi đi siêu thị lớn mua được, bởi vì nhà anh không có lò nướng lớn để tôi có thể nướng, nhưng lò nướng mini dùng cũng được, trở về hâm nóng lại, hơn nữa pho mát, thịt bò và cũng đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, nướng tất cả lên, ăn thì càng có nhiều nhân bánh, cũng ăn càng ngon hơn, tôi nghĩ dù sao mình cũng muốn ăn, đương nhiên phải nhiều thêm một chút.” “Anh thích là tốt rồi.” Nhìn anh ăn vui vẻ như vậy, Hà Thu cũng thấy rất vui vẻ. “Được!” Hà Thu đáp lại, trên mặt lộ ra một nụ cười. “Đúng rồi, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Bành Đại Hải như nhớ ra cái gì đó. “Từ ngày mai bắt đầu sẽ có hàng xóm cảm phiền đến nộp tiền nhà, cô có thể thuận tiện giúp tôi thu được không? Đợi lát nữa tôi viết rõ tiền thuê nhà từng người in ra đưa cho cô, cô giúp tôi chú ý một chút, miễn cho tôi mỗi khi đang làm việc hoặc đang ngủ bọn họ cứ tới, lại phải đi ra xử lý.” “Đúng.” Bành Đại Hải tiếp tục cúi đầu ăn bánh pizza, “Khoảng hơn mười nhà thôi! Những thứ khác đều là dùng hình thức chuyển khoản, nhưng có vài người không sử dụng dịch vụ này, sẽ đưa thẳng cho tôi.” “Ừ.” “Đúng.” Hà Thu có chút cảm giác như trúng xổ số độc đắc, nhưng lại cảm thấy có gì đó không thật, bởi vì người ở trước mắt không có phong thái của kẻ nhà giàu mới nổi, vẫn ăn mặc giản dị như trước, cuộc sống đơn giản, ngoại trừ thời gian làm việc, cũng chỉ đơn thuần có hứng thú đối với cây cối. “Có, nhưng lò nướng của anh khá nhỏ, tôi phải cắt từng mảnh mới cho vào nướng được, vậy cũng tốt, mỗi một miếng ra là đều đảm bảo nóng sốt, không lo lắng vấn đề bị ngộ độc. Tôi vừa bỏ vào một miếng, đang nướng, khoảng một phút nữa là được rồi, anh không cần lo thiếu đồ ăn.” “Còn có, trước tôi nói với anh một tiếng, trong phòng bếp có vết nước rò rỉ, nhất thời tôi không tìm được khăn lau, dưới tình thế cấp bách đành lấy mấy cái áo phông cũ của anh để lau, mấy cái áo này cũng đã hỏng, cũng rất cũ kỹ, tôi nghĩ anh cũng không mặc nữa, nhưng mà tôi cũng đã mua thêm cho anh mấy cái khác, không sao chứ?” Trước đó Hà Thu đã dự đoán được Bành Đại Hải sẽ nói ra đáp án như vậy, nhìn ra được tên này vốn không có quá để ý đến vẻ bề ngoài của mình, mà những áo đã mặc này sớm đạt đến mức không thể không vứt bỏ, để cải tạo người đàn ông trước mắt, cô phải bắt tay trừ trang phục mà làm, với cả anh có vóc dáng trời sinh, cô chỉ cần thử thay đổi một chút trang phục của anh, lập tức có thể đem anh biến thành người đàn ông hiện đại, điểm này cô rất có tự tin. “Ừ, cô rất có nhận thức, như vậy rất tốt.” Thật sự Bành Đại Hải cực kỳ thỏa mãn, “Cô thật giống như thiên sứ từ trên trời rơi xuống, bây giờ tôi hoàn toàn không buồn chán khi ở nhà rồi.” Bỗng nhiên, trong đầu anh hiện lên đề nghị của Phong Tiểu Tiểu thẳng tay cưới cô ràng vào cửa, như vậy sau này sẽ không phải ăn linh tinh. “Cũng bởi vì không buồn chán, khó trách gần đây anh đã thay đổi nhiều, còn chưa có dạy tôi sử dụng điện thoại di động mới như thế nào.” Hà Thu khiến giọng nói của mình có thêm chút ai oán lại phối hợp với vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, hy vọng có thể được anh để ý. “Ồ! Tôi đã quên, thật sự là việc nhiều quá, tôi sẽ xử lý một chút, việc tôi nay chỉ còn một chút, hẳn là tôi sẽ có thời gian dạy cô.” Anh với vầng sáng xếp thời gian. “Ừ.” Đối mặt với Bành Đại Hải chủ động loại đàn ông không tích cực, mọi việc có đành phải chủ động một chút, đa số là chế tạo cơ hội. “Có không quan tâm gì đến cái điện thoại kia! Chỉ cần anh có thời gian, có đương nhiên phải an bài hoạt động riêng lẻ ở bên ngoài rồi!” “Anh yên tâm, đã có tôi.” Sau khi đặt chỗ xong, cô lập đến cửa hàng quần áo vì mình mà chuẩn bị bộ đồ mới, cô cũng không mặc quần áo theo phong cách sang trọng vì cô biết Bành Đại Hải sẽ không đi xe, vì vậy đến cửa hàng này, cô cũng chọn những bộ quần áo giản dị nhưng vẫn nữ tính để hợp với anh, chải một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, đi đôi giày đế bằng thoải mái, chờ đợi anh ra khỏi phòng làm việc. “Anh nghĩ gần đây có trò chơi gì chơi tương đối hay? Tôi muốn lúc rảnh rỗi ở nhà anh, có thể chơi một chút.” “Cái gì cũng được, nhưng tôi không có mấy chơi game ti vi, có lẽ phải mua thêm.” “Anh có? Tôi nghĩ anh chỉ thích những thứ liên quan đến máy tính và mạng internet.” “Ồ trong nhà anh tôi không nhìn thấy, anh để ở chỗ nào?” “À, thảo nào. . .” Hà Thu sẽ không chủ động đi vào phòng làm việc của anh, mà mỗi lần anh mở cửa, cả người dường như chiếm trọn khung cửa, cô cũng không nhìn thấy cái gì, cảm giác bên trong như là một khu cấm địa thần bí. “Thật thế sao? Thật tốt quá, đây cũng coi như là phúc lợi khi tôi làm công sao?” Hà Thu cười nói. “Không sao, tôi cũng không vội. Lúc nào anh rảnh, chúng ta có thể đi nơi khác, cả ngày đều ăn ở trong phòng, anh cũng sẽ thấy phiền, thường xuyên thay đổi khẩu vị cũng tốt, tôi thấy anh công việc rất nhiều, chỉ ít trên phương diện ăn uống cũng nên tự thưởng cho mình một chút.” “Đúng vậy! Hơn ba tháng trước lại thêm một năm cũ đã qua, tôi cũng hiểu được thời gian trôi qua quá nhanh.” Hà Thu có chung cảm xúc, “Nhưng mà ngoài sự việc liên quan đến mạng và mấy vi tính, ở bên ngoài, anh còn có thường xuyên làm chuyện gì khác không? Tôi nghĩ anh thích ở nhà.” “Đi nơi nào?” Quà nhiên! Dù thế nào Bành Đại Hải cũng không rời khỏi tư tưởng của trạch nam. Cô cố gắng không nường mày lên, chịu đựng sự phản kháng trong lòng, tiếp theo vẫn dùng khuôn mặt tươi cười đối mặt với anh. (*) Phần cứng: là chi thành phần máy móc cấu tạo nên máy vi tính. (*) Showgirl: Có thể coi như là PG, những cô nàng làm quảng cáo, tại hội chợ, triển lãm điện tử thường có những cô gái mặc trang phục của công ty, đứng cạnh và giúp quảng cáo sản phẩm. Cô còn tưởng rằng anh sẽ có những thú vui tiêu khiển khác, kết quả tên kia chỉ muốn đi triển lãm để chụp ảnh mấy em gái showgirl ăn mặc ít vải, thật là khiến người ta phải trợn tròn mắt! Chỗ tên kia ở còn có nhiều em gái mặc đồ ít vải kiểm chức là gái làng chơi, còn có một vị đại minh tinh làm giúp việc trong nhà của anh, như thế nào đi nữa không tới phiên đi chụp mấy em gái kia chứ! (*) Nữ thần trạch nam là danh từ xuất hiện vào năm 2005, là do giới truyền thông tạo ra nhằm quảng cáo và tuyên truyền sự kiện. Nữ thần trạch nam có thể coi là biểu tượng của giới trạch nam.

Thường những cô gái đóng vai nữ thần có độ tuổi rất trẻ, gương mặt trong sáng rất đáng yêu (giống Lolita của Nhật Bản) Dù sao cô cũng là một đại minh tinh được không? “Làm sao các anh lại muốn đến chỗ kia chụp ảnh? Anh có nghĩ tới đi chụp phong cảnh hay gì gì đó không?” “Tóm lại một câu, vẫn là rất tiện rất nhanh phải không?” Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Hà Thu cảm thấy mình cười không nổi, vốn cô tưởng rằng mình có thể dễ dàng đối mặt với anh lộ vẻ tươi cười, thế nhưng đối mặt thấy anh mặt mày hờ hững giải kinh nghiệm chụp ảnh showgirl ở triển lãm, cô đã hoàn toàn mất tự tin. “Cũng đúng mà! Ai không thích nhìn showgirl?” “Cô không phải muốn hỏi về điện thoại di động sao?” “Cô biết làm thế nào để gọi điện chứ? Tính năng lên mạng ở bên cạnh...” Ở bên cạnh, Hà Thu làm bộ giả vờ không để tâm, nhưng trong đầu vẫn hiện lên những showgirl ăn mặc những bộ váy vừa đáng yêu vừa mê người ở triển lãm. Thế nhưng nếu Bành Đại Hải chỉ thích nhìn một loại con gái, như vậy thì tất cả những gì cô đang làm có trở thành phí công? Trên đường về nhà, ở trong xe taxi, Bành Đại Hải thỉnh thoảng hỏi Hà Thu, bởi vì vừa đi ra khỏi nhà hàng, có rất nhiều paparazzi đi ra chụp ảnh, càng miễn nói tới lúc ăn cơm có mấy người khách đến muốn cùng cô chụp ảnh, điều này khiến cho anh suy nghĩ thấy khác thường. “Ồ! Chàng trai, cậu không biết cô ấy là ai sao?” Tài xế phía trước liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái ngồi phía sau chính là đại minh tinh nổi danh Hà Thu, liền vội vàng nói ra. “Ồ mức độ nào đó, có thể coi là như vậy!” Như thế nào Hà Thu cũng không nghĩ tới tài xế sẽ chen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng căn cứ vào tâm tình của bạn nào đó vốn không phục, trước đây cô sẽ luôn luôn có chút khiêm tốn một chút, lúc này lại tùy ý để tài xế nói. “Ồ? Tôi hoàn toàn không biết, như thế nào cũng khôn có ấn tượng.” Bành Đại Hải chưa từng chú ý tới tin tức lĩnh vực điện ảnh. “Cũng đúng, tôi cùng mấy bạn trạch nam thảo luận về những hệ bầu (*) Nhật Bản.” Hà Thu cảm giác thật sự là mình lại bị đánh thêm một cái, lòng biết rõ không phải là bầu, nếu như dùng bầu để minh họa lời nói, bộ phận phát triển, bóng mát giống như một cô gái, độ cong tuyệt vời, là mặt hàng nóng của thị trường rau quả, mà cô còn nhanh biến thành loại rau này. Không nghĩ tới tài xế taxi vào lúc này còn bồi thêm một cước, Hà Thu cảm thấy mình bị nội thương nghiêm trọng, cũng muốn học máu. “Cô muốn xuống xe ở chỗ này? Nơi này cách nhà tôi rất xa.” Bành Đại Hải suy nghĩ một chút. Cũng phải, đúng là anh có còn có một số việc muốn làm. Trong mắt tên này đúng là chỉ có ăn. Hà Thu trong lòng ai oán. Sau khi Hà Thu xuống xe, Bành Đại Hải vẫn cảm thấy trong lòng là lạ, có lẽ là thói quen bình thường thấy khuôn mặt cô luôn ấm áp tươi cười, trước khi cô xuống xe, có dáng vẻ bối rối, có chút lạ, thậm chí mắt không nhìn thẳng khi anh nói tạm biệt. “Không muốn nói cái gì?” “Ồ?” Bành Đại Hải đối với câu chuyện bất quá này chưa từng đọc qua, có vẻ rất kinh ngạc. “Thật sự vậy...” Bành Đại Hải đúng là có chút đồng tình với cô. “Tôi cũng không nhìn ra được cô ấy đã có quá khứ như vậy, cô ấy là người tốt.” Thủy lang vô thủy mệnh, ý chỉ những người xinh đẹp nhưng không có số phận tốt đẹp, lời nói này như cây kim cắm vào trong lòng của Bành Đại Hải, gợi mở ký ức nhiều năm về trước... Mỗi khi mẹ xong việc, sẽ ở trong phòng khóc lớn, đập phá tất cả đồ dùng, đi hàng xóm mặc bộ đồ xanh vàng cùng đắp mặt nạ, vội vội vàng vàng xông vào, giúp anh ngăn mẹ đang phát cuồng, cho bà uống thuốc ngủ, đỡ mẹ nằm ở trên giường, rồi sao đó nói với anh: “Mẹ cháu ý! Bà ấy vẫn là thủy lang vô thủy mệnh...” Nếu như Hà Thu cũng như mẹ đều là người phụ nữ có đường tình duyên cực kém, như thế Hà Thu sống bằng lý trí, cũng tích cực hơn, anh nhớ kỹ trên mặt của cô luôn luôn là nụ cười dịu dàng, tràn đầy bao dung, chỉ nụ cười cũng khiến anh cảm thấy có chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

► Tôi biết tôi đã sớm qua cái tuổi trở thành nữ thần trạch nam, đương nhiên ở mức độ nào tôi cũng không muốn mình có dáng dấp của nữ thần trạch nam, dù sao muốn tôi ăn mặc ít vải, làm vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ, thật sự là không được, nhưng tôi vẫn có chút phiền muộn. Cô mở một bài viết khác, trên đó ghi ra những ưu điểm của Bành Đại Hải, đây là sau mỗi lần gặp mặt anh do cô phát hiện ra, luôn cẩn thận tỉ mỉ ghi chép lại, thoạt nhìn tên kia chính là một người đàn ông tốt, thế nhưng thời gian ở chung lâu, cô không thể không thừa nhận đàn ông như vậy không kiếm được vợ đúng là có lý do của nó, dù cho anh có tốt thế nào đi nữa, dù sao chỉ cần là con người, cũng không thể không có khuyết điểm. Đương nhiên, khuyết điểm thế không đủ để loại thẳng Bành Đại Hải, thế nhưng cô cần có chút thời gian bình phục lại tâm tình. Nhưng có vài người có vẻ không hiểu được buông tha, khi cô ở trong nhà chú tâm vào mấy chuyện vụn vặt, người đại diện cũ lại gửi cho cô một tin nhắn: “Tên Eddie kia đang ở khắp nơi hỏi thăm tin tức của cô, tôi nghĩ tên kia đã chơi chán, tự cô cẩn thận, có vấn đề gì thì liên lạc lại với tôi, bạn cũ luôn sẵn lòng vì cô!” Cô còn gì để băn khoăn? So sánh lại, Bành Đại Hải dù có thêm nhỏ dãi mấy em kia, cũng không có can đảm ra tay thật, chỉ cần tóm được anh, anh sẽ mãi mãi trung tâm với mình cô, kiểu đàn ông như vậy còn có gì mà phải lăn tăn. Xóa tin nhắn kia đi, Hà Thu lộ ra biểu tình chắc chắn, phải nắm chắc thanh xuân của mình. (*) Đây là một bức tranh châm biếm nổi tiếng của họa sĩ Trương Tinh Mỹ, ý nghĩa là tuổi trẻ có thể phạm nhiều điều sai lầm. Tuy bình thường có năng cùng anh cũng không thường xuyên chạm mặt, thế nhưng biết rõ có đang ở ngoài làm việc thì có chút an tâm, khiến anh cũng không rõ được tâm tình của mình, bây giờ dù trong nhà còn thứ gì đó để ăn, nhưng cô không có ở nơi này, khiến anh có chút tâm phiền ý loạn (*). May mắn anh đã sớm lưu lại thông tin liên lạc của Hà Thu vào bộ nhớ trong điện thoại di động, nếu đã bất an như thế, cứ cầm điện thoại di động, gọi thẳng cho cô nàng. “Anh tìm tôi? Không có gì để ăn sao?” Bành Đại Hải cho rằng có lúc mình cũng nên quan tâm một chút đến tình trạng của Hà Thu, đặc biệt là sau khi biết cô đã từng bị tổn thương, anh đối với cô nàng này có thêm vài phần thông cảm. “Ừa, gần đây cô có công việc à?” “Ý của cô là bây giờ cô không có ở Đài Bắc?” Tên kia không phải chỉ đối với showgirl có hứng thú sao? Thế nào đột nhiên lại quan tâm tới cô một cô gái thực nữ này? “Ồ, anh... anh đối bụng sao?” “Tôi không sao, ngày mai sẽ trở về. Nói cho tôi biết, anh muốn ăn cái gì? Bánh cà rốt nhé? Tôi hôm qua có một đi ở nơi này tặng tôi bánh cà rốt tự làm, ăn rất ngon! Tôi trở về sẽ chiên cho anh ăn.” Giọng của cô giống y như một người vợ tốt đang lấy lòng anh chồng. Quả nhiên, tên này chỉ lúc nhắc tới thức ăn mới có biểu hiện đặc biệt hăng hái. “Như vậy à...” Trong giọng nói của anh có chút tiếu nhạo. “Chờ một chút.” Bành Đại Hải gọi cô. “Tôi... chỉ là... tôi...” “Tôi muốn uống sữa đậu nành.” Tốt xấu gì cô cũng từng là diễn viên, dùng giọng điệu nhẹ nhàng đáp lại, “Nếu bây giờ anh muốn uống, vậy đơn giản, có thể mua ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu là có, nếu không chờ ngày mai tôi mua cho.” Nói chung, ngay cả đi xuống dưới lầu tên này cũng không chịu, thật đúng là đủ trạch! Hà Thu cảm thấy mình tức giận là không đúng, vốn không nên mong chờ gì một tên trạch nam gọi điện cho cô sẽ hỏi thăm ăn cần làm gì, Bành Đại Hải có thể vừa bước ra khỏi phòng làm việc, đồng thời phát hiện cô không có ở đó, sau đó gọi điện cho cô, đã là rất giỏi rồi, cô còn chờ mong cái gì nữa? Nhất thời Bành Đại Hải cảm thấy trong lòng ngực có một chút ấm áp, anh đã độc thân quá lâu, cuối cùng cũng đã biết rõ vì sao gần đây làm việc luôn cực kỳ thuận lợi, thì ra là vì ở bên cạnh có người quan tâm đến anh! Hà Thu luôn giúp anh thu dọn phòng sạch sẽ, lại chưa bao giờ can thiệp vào việc của anh, cũng sẽ không quấy rối anh, lại không dùng ánh mắt khác thường đối với một trạch nam như anh, anh cũng nên quan tâm lại mới đúng. Có ý gì? Hà Thu không giải thích được. “Ý của anh là...” “Là như thế à!” Cô đương nhiên đã nghĩ đến, nhất định là tài xế kia nói gì đó mới kích thích thần kinh thô của tên này thế chứ. Bỗng nhiên Hà Thu có tư tưởng muốn chọc ghẹo tâm tình tên kia, lập tức diễn tiết mục ai oán. Cô cũng không quên giáng cho Bành Đại Hải một cú, đối với việc tên này nói thích đi chụp ảnh showgirl ở triển lãm, quả thật khiến cho cô bức hỏa. “Nhưng anh cũng vậy, không phải sao? Ngay cả anh là người đàn ông đàn hoàng, trung hậu cũng thích loại hình như vậy, tôi đây còn cơ hội nào nữa? Aizzz...” “Vì sao không chụp tĩnh vật? Có nhiều đồ

như vậy sao không chụp, vì sao anh chỉ chụp showgirl?” Lời này nghe có vẻ như cô bạn gái đang ghen, nhưng Hà Thu vẫn hỏi ra khỏi miệng. “Nói chung, cũng thật hão sắc. Hướng tới chỗ tốt, may mắn anh nhìn là mấy showgirl, nếu như anh có hứng thú với mấy vì tính hoặc người máy, vậy thì không thể cứu được. Hoặc là ngay cả showgirl anh cũng không nhìn, chỉ muốn nắm nam, vậy...” “Đều là không phải, còn chỗ nào tốt hơn chứ? Ngay cả anh dù có quan tâm tôi thật, khiến cho tôi thấy thụ sủng nhược kinh (*), còn anh thì sao? Sao tự nhiên anh trở nên nhiệt tình như vậy? Có phải vì mình muốn tìm một cô gái tốt để tóm lấy?” Càng không nói tới người này còn lớn hơn cô vài tuổi đấy! “Tôi... tôi đã từng có!” Anh thật sự không muốn nhắc tới việc đã kết hôn này, nhưng Hà Thu cũng không coi là người ngoài, ít ra gần đây cô ấy đều chiều cổ mình. “Anh đã từng kết hôn?!” Cô cảm thấy bản thân như là bị ai đó tát cho một cái, thậm chí ngay cả người như Bành Đại Hải cũng đã từng kết hôn. “Ai nói với anh kết hôn là nguyện vọng của tôi?” “Nói chung, tôi chỉ là...” “Bánh nướng, sữa đậu nành ăn ngon nhất là ăn cùng bánh nướng, đã lâu rồi tôi không được ăn bữa sáng truyền thống. Nếu tên này đã là một người từng kết hôn, lại thích nhìn showgirl, lộ rõ tên này không phải giống như vẻ bề ngoài vốn không hiểu được phong tình! Bành Đại Hải nằm ở trên giường nhỏ trong phòng làm việc, nghỉ ngơi một chút, cho tới giờ chưa từng kéo rèm cửa sổ ra, nhưng khe hở bên dưới có ánh sáng rọi vào sẽ biết được là ngày hay đêm, xem ra trời cũng đã sáng, anh vươn người, chỉ là do giường ngủ nhỏ khiến anh không duỗi được thẳng người. Cảm điện thoại di động lên, anh bấm vài cái, kiểm tra kế hoạch công việc hôm nay. Vừa mới đi ra khỏi phòng làm việc, anh dường như nghe thấy tiếng mở khóa cửa lớn, sau đó có một bóng dáng xinh đẹp đi vào trong nhà, chẳng qua khi cô nàng xoay người lại, nhìn qua có chút chật vật. “Đây là nhà của tôi mà!” Bành Đại Hải có chút dở khóc dở cười, đón lấy mấy chiếc túi trên tay cô. “Tôi giúp cô mang vào.” “Công việc hôm nay tôi đều đã làm xong. Sao cô đến sớm như vậy?” Anh để tất cả túi đồ lên bàn, sau đó tìm kiếm, biết bên trong nhất định có gì đồ ăn được. “Không phải anh nói muốn sữa đậu nành sao? Đồ này đương nhiên chỉ có sáng sớm mới mua được mà! Ở đây đều có sữa đậu nành, bánh nướng và bánh quẩy mà anh muốn, tôi còn mua cả bánh trứng. Tối hôm trước anh nói muốn ăn bánh ga-tô, bánh cà rốt đi kia tặng, tôi đều mang tất cả đến.” “Trong túi này là lạnh, bên kia là nóng, bởi vì anh cũng không nói với tôi anh muốn loại nào, nên tôi đều mua cả hai loại.” “Mỗi lần cô đều rất tỉ mỉ, tôi nghĩ cô thật đúng là một người cẩn thận.” Hà Thu đương nhiên biết rõ bản thân mình rất cẩn thận, dù sao cô cũng không có việc gì để làm tốt, chăm sóc Bành Đại Hải là trọng tâm cuộc sống của cô, khi chuyên tâm làm một việc đương nhiên không có lý do làm không tốt. Hơn nữa, anh có thu nhập cũng không keo kiệt, một tuần cô gửi bản ghi chép một lần, mỗi lần anh đều dùng tài khoản trên mạng chuyển tiền vào tài khoản của cô, đối với nội dung cô báo cáo thu chi hoàn toàn tin tưởng, một phần tiền cũng không đưa thiếu, vì thế mỗi lần cô mua đồ anh cũng vui vẻ theo. “Thỏa mãn nhu cầu của anh không phải là lý do anh thuê tôi sao?” “Yên tâm, anh theo phán đoán tôi cũng khác rất nhiều.” Cô nói cũng không ngừng đầu lên, hai tay sắp xếp thức ăn trên bàn. “Anh không cảm thấy kỳ lạ sao?” Hà Thu ngừng đầu, thấy anh đang cầm sữa đậu nành, trong miệng còn ngậm ống hút, đang hút sữa với vẻ mặt vô tội, đối với lời nói của cô không có bất kỳ phản ứng nào, không nhìn được, cô nói thẳng ra vấn đề ở trong lòng cả đêm, “Rõ ràng từ đầu tới cuối anh là một trạch nam đúng tiêu chuẩn, vì sau ngay cả anh cũng đã kết hôn?” “Anh không muốn nói cho tôi biết ban đầu làm thế nào mà kết hôn sao?” Hà Thu không muốn bỏ lỡ. “Đối với anh mà nói, việc kết hôn chỉ là việc không có gì to tát sao?” Cô cố nén sát khí trong mắt, trước khi hỏi ra đáp án, không muốn dọa chết tên này. “Thì là... Tôi cũng không biết phải nói như thế.” Bành Đại Hải là kẻ không có tài ăn nói, vào lúc này khuyết điểm này lại phát tác rất nghiêm trọng. Ngẫm lại cũng thấy đúng, anh uống hết sạch sữa đậu nành, sau đó ngồi xuống, ngoan ngoãn nói ra hết, “Hôn nhân của tôi thật sự không có gì hay ho để tham khảo, cô ấy là bạn bè mà tôi quen ở Mỹ, tôi cùng mấy người bạn đều ở cùng trong một nhà trọ, cô ấy thường tới đây chơi, rất chiều cổ tới cuộc sống hàng ngày của mấy người chúng tôi, một thời gian sau, có một ngày cô ấy nói với tôi muốn kết hôn, sau đó...” “A... yêu đương à... Nói như thế nào nhỉ?” Bành Đại Hải nhún mày, nhìn trần nhà, không rõ lúc đó cùng Angel có gọi là yêu đương không, thế nhưng vẫn đón nhận, cũng đã làm chuyện vợ chồng nên làm, nếu nói không có tình yêu, dường như cũng không phải. Một lát sau, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Trần nhà quá bẩn rồi!” “Anh không phải là muốn tôi lau sạch sẽ chứ?” Hà Thu nheo mắt lại, nhìn về phía tên kia. Đây là một công trình lớn, chẳng lẽ tên này thật sự muốn cô leo lên lau sạch? Cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ, chủ đề của bọn họ từ chuyện kết hôn của anh chuyển luôn sang sửa sang phòng ốc. “Được mà! Trần nhà là nên thay, nhưng mà tôi nhớ là anh không quản việc này.” Cô đứng lên, giả bộ cùng anh thảo luận nghiêm túc, từ từ cởi áo khoác mỏng ở trên người. “Thế nhưng cô rảnh rồi mà! Hơn nữa cô biết làm thế nào để biến chỗ này thành một ngôi nhà, chỗ cô đã từng ở lại, đều làm cho giống như một ngôi nhà.” “Tại sao anh không nói đây vốn là nhà của anh, nhà thì phải có hình dạng như thế nào mới là nhà?” Cô đùa nghịch lộn tóc dài, cầm lấy dây thun ở trên bàn, buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản. Hà Thu quay đầu lại, tay chống lên bàn, thân thể thấp xuống, kề sát vào anh, cố ý nói ra. Bành Đại Hải không dám nhìn loạn, bởi vì cô cúi nửa người trên xuống rất thấp, thấp tới mức ở dưới cái cổ áo xuất hiện một hình ảnh mê người đầy ám ảnh, cho dù ánh mắt của anh cố gắng nhìn về phía ở trên gương mặt cô, nhưng vẫn hơi liếc nhìn về phía khu đồi núi kia. “Tôi không thành vấn đề! Thế nhưng những máy vi tính bỏ đi mà anh mang về, đồ dùng xung quanh đều ở phía đằng kia, nên xử lý thế nào bây giờ?” “Hôm nay rảnh rồi tôi sẽ tháo hết linh kiện mà tôi cần ra.” “Tôi sẽ lên mạng tìm số điện thoại, gọi xe đến chở đi.” “Ừ.” Bành Đại Hải ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên nói ra một câu, “Phong cách làm việc của cô rất nhanh nhẹn.” “Đúng vậy, cô thật sự rất phối hợp.” Vừa nhắc tới vợ cũ, Bành Đại Hải lại xuất hiện vẻ mặt khổ sở, thì ra bị thân thể cô mê hoặc phân tán sự chú ý. “Vì sao hai người ly hôn?” Hà Thu rất cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, phát hiện trên mặt của anh hoàn toàn không có sự buồn bã hay là đau khổ, mà là... thoải mái! Còn có vẻ không muốn nhắc đến. “Cũng không, chỉ là tương đối phiền phức mà thôi, bởi vì cô ấy luôn chiều cổ tôi, đúng lúc mẹ tôi ở Đài Loan cũng bị bệnh, vì thế nên tôi trở về, trở về cũng luôn bận rộn, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.” (*)Rùa vàng: chỉ những người đàn ông tốt, độc thân, có tiền tài. “Nói không phải... có phải là quá vô tình không?” (*) Bất lý bất khí: là một câu nói xuất hiện trong Hồng Lâu Mộng, có nghĩa là vĩnh viễn ở bên nhau, không chia cách, mãi mãi không xa rời. “Không phải là do anh vẫn luôn không làm tốt chức vụ một người chồng sao?” “Anh cũng biết không có chiều cổ người ra, vì sao lại muốn kết hôn? Kết hôn không phải biểu thị cho lời hứa hẹn cả đời sao?” “Vậy anh nói sao?” Nghe lý do như vậy, Hà Thu rất muốn té ngã bất tỉnh, không nghĩ tới vợ trước của tên này làm sao bày ra lý do thế này thuyết phục tên này đồng ý kết hôn, vấn đề là, tốt xấu gì tên này cũng nên có năng lực phán đoán chứ? “Bây giờ tôi đã biết rồi! Người luôn sẽ có lúc phạm sai lầm mà! Trước đây tôi cũng đâu có kết hôn qua, làm sao biết được làm vợ chồng có nhiều vấn đề như vậy.” Bành Đại Hải rất dừng cảm nhận sai. “Đương nhiên, đã sai một lần, tôi cũng sẽ không tiếp tục sai lầm. Nếu hôn nhân tôi thấy không thích hợp, tuyệt đối sẽ không tái hôn.” Hà Thu làm ở ở trong nhà, tiếp tục ở trên blog cá nhân ghi lại sự thất bại trong số phận tìm chồng của mình, cho rằng tìm một trạch nam có thể kết thúc cuộc đời độc thân, có thể cắt đứt hoa đào làm bà chủ một gia đình, giúp chồng dạy con, nhưng sau khi tiếp xúc trực tiếp, phát hiện trạch nam cũng có thất tình lục dục, thích chụp ảnh showgirl, còn đã từng hồ đồ kết hôn, điều quan trọng nhất là trạch nam rất an phận, không cùng phụ nữ làm loạn, như vậy rất khó biến thành người chồng ôn nhu sẵn sàng. Lúc này, có tiếng chuông cửa vang lên. Hà Thu thấy kỳ lạ, chân trần đi đến cạnh cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy tên Eddie bạn trai cũ của mình, cái tên đàn ông dối gian vô sỉ kia đang ở bên ngoài, trên tay còn cầm một bó hoa tươi. Chết tiệt! Cô không muốn có bất kỳ quan hệ nào với tên này nữa, làm sao bây giờ? Hà Thu xoay người, nhẹ nhàng đi vào trong phòng, muốn tránh xa tiếng chuông cửa phiền lòng kia, cảm điện thoại di động lên, không nghĩ tới người đầu tiên gọi điện cho là Bành Đại Hải. Bành Đại Hải vừa thấy cô gọi điện thoại tới, nhanh chóng ấn trả lời, vì đã có mấy ngày cô chưa xuất hiện, đồ ăn trong nhà cũng đã bị anh ăn sạch rồi, cũng không thấy cô mua thêm hàng hóa bổ sung mà anh cũng đã đem tất cả thiết bị điện thanh lý sạch sẽ rồi, toàn bộ ngôi nhà đều chờ cô về xử lý, thế nhưng vài lần gọi điện cho cô, người ta cũng không nhận, đang nghĩ không biết cô bị làm sao vậy. “Tôi? Cô muốn ăn cơm không? Chúng ta lại đến nhà hàng lần trước được không? Tôi thấy nhà hàng kia ăn rất ngon...” “Xử lý như thế nào?” “Tôi... tôi thử xem.” Bành Đại Hải có vẻ đã bị cô hù dọa, lúng túng đáp lại.

Chương 5

Beta: Tiểu Ngan “Anh... anh là ai?” Eddie nắm chặt bó hoa trên tay, quả thật có ý định dùng hoa phòng thân, trực tiếp che ở trước người, lăm bằm giải thích: “Tôi... tôi chỉ muốn tặng hoa cho Hà Thu mà thôi.” Eddie cảm thấy da đầu tê dại, rõ ràng có nguồn thông tin cho gã biết Hà Thu không có bạn trai mà! Sao lúc này lại xuất hiện một nhân vật như thế? (*) Núi Thiên Đài cũng là tên một vùng đất vùng thuộc tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Bành Đại Hải nhớ kỹ lời dặn dò của Hà Thu, bất kể có chuyện gì cũng phải nhịn xuống, không được mở miệng. “Tôi... đó đều là hiểu nhầm thôi! Tôi thật sự không phải ở cùng một chỗ với cô gái kia, đều là do bọn nhà báo viết loạn thôi...” Eddie trước khi đến đã quyết tâm có đánh chết cũng không thừa nhận, cho dù có bị chụp ảnh lại, nhưng chỉ cần gã không thừa nhận, cũng không coi như là lỗi của gã, đàn ông chính là phải có da mặt dày mới có được phụ nữ! “Hà Thu!” Eddie vội vàng tiến lên, trực tiếp đem bó hoa tới trước mặt cô, tiếp theo quỳ xuống, gã biết rõ nếu muốn van cầu thì phải vứt bỏ hoàn toàn tự ái đi, nhất định phải kéo cô ấy trở lại vòng tay mình một lần nữa, nếu không đã chuẩn bị lâu như vậy rồi mà vuột mất thì cũng giống như triển lãm tranh mà không có địa điểm rồi. “Bảo bối, tất cả đều là lỗi của anh, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, hãy tha thứ cho anh nhé, nếu không anh sẽ không đứng lên.” Hà Thu là người đầu tiên tỉnh táo lại, mắt diếc tai ngơ, thậm chí còn không muốn nói với tên này, trực tiếp xoay người nhìn nhân viên bảo vệ, “Chú Khâu, nếu anh ta không chịu đi, vậy thì chú báo cảnh sát cũng được.” Sau đó cô kéo tay Bành Đại Hải, nói: “Đại Hải, chúng ta đi.” “Em muốn đi cùng anh ta? Hà Thu, em không thể đi cùng anh ta, anh mang hoa tới muốn cầu hôn em, xin em hãy gỡ cho anh!” “Chờ một chút!” Eddie vội vàng lên tiếng ngăn lại. Lúc này gã không thể vào cục cảnh sát được! Nhưng mà tại sao lời cầu hôn gã cũng đã nói ra khỏi miệng rồi mà Hà Thu vẫn không dừng bước? Eddie thấy ông ta muốn báo cảnh sát thật, vội vàng đứng lên, đuổi theo phía sau Bành Đại Hải và Hà Thu, gã tính toán cần phải thêm một lần cầu xin chính thức nữa mới được. Gã đuổi theo Hà Thu và Bành Đại Hải đang muốn vào thang máy xuống dưới lầu, gã muốn chặn thang máy lại, nhưng chạm phải ánh mắt hung ác của tên đàn ông bên cạnh Hà Thu, cánh tay đang vươn ra liền rút trở lại, cuối cùng chỉ có thể tro mắt nhìn cánh cửa thang máy chậm rãi khép lại, cả người run lên khi bị tên đàn ông bên cạnh cô trừng trừng thêm một cái nữa, mà Hà Thu thì ngẩng đầu nhìn tên đàn ông kia một cách sùng bái... Cửa thang máy vừa mới khép lại hoàn toàn, Hà Thu rút tay về, không khí bên trong nhanh chóng không còn sự hạnh phúc ngọt ngào như vừa rồi. “Sao anh trẻ như vậy mới đến?” “Anh có biết anh ta nhấn chuông ngoài cửa bao lâu rồi không?” Gã này bị chụp ảnh lại là sự thật, có chứng cứ vô cùng xác thực, vậy mà còn chạy tới trước mặt cô hô to bị oan uổng, cô vốn cho rằng mình đã khôi phục lại tâm tình bình tĩnh, bị tên kia làm thành như vậy, lại thấy tức giận. Cô thì có thể à! Nhưng mà cô nuốt không trôi cái khẩu khí kia thì làm sao mà yên lòng được? (*) Nhân lão châu hoàng: Dùng để chỉ người phụ nữ có tuổi bị ruồng bỏ, như viên ngọc đã không còn đáng giá. “Cô... ngọc?” Bành Đại Hải đứng ở bên cạnh cô, có thể cảm giác được cô cực kỳ tức giận, cả người giống như sắp bốc cháy, bộ dạng này so với hình tượng cô luôn luôn thân thiện ôn hòa thì hoàn toàn bất đồng, quả thực như là một người hoàn toàn khác. “Anh không nhìn thấy bộ dạng kia sao? Ăn mặc thì như tên du côn, lại còn làm bộ mình hiểu biết lễ nghĩa, thật ra thì từ tận trong xương tủy của tên đó căn bản không được như thế.” “Cho nên ý của anh là tôi rất ngu, thế nên mắt mù mới ở cùng một chỗ với cái loại đàn ông này?” Lời nói của Bành Đại Hải giống như quăng một cái tát vào mặt cô, chết tiệt một chút cũng không sai! Càng kinh khủng hơn là, cô bây giờ lại đi vào vết xe đổ, một lòng mong đợi Bành Đại Hải tương lai cũng sẽ vì cô mà trở thành bộ dạng đó... Con người sao? Nếu như anh ta không như dự tính thì làm sao bây giờ? Nhìn cô đứng thẳng tắp, giống như một cây đuốc, Bành Đại Hải không khỏi có chút sợ, mãi tới tận lúc thang máy đi tới, mở cửa, anh mới thở phào nhẹ nhõm, cắn thật mở miệng. “Đến rồi!” “Đúng vậy! Dù sao đối với loại người này, hẳn là cũng không cần phải khắc sâu vào trí nhớ đâu nhỉ!” Anh đưa ra đúng trọng tâm vấn đề. “Tên kia cho rằng tôi cũng giống như những minh tinh ngọc nữ Hồng Kông, tự nhận lỗi sau khi chia tay rồi kết hôn nhanh như chớp? Thằng cha đó cho rằng ai ai cũng đều sống theo hình thức đó?” “Dĩ nhiên, tôi đã sớm có mục tiêu mới rồi.” “Mỗi lần anh gặp tôi cũng chỉ nghĩ đến ăn.” Sự tức giận của Hà Thu cũng tiêu tan chút ít, nhưng ánh mắt nhìn anh cũng tràn ngập cô đơn. “Người khác chọc tôi tức giận, tại sao lại là anh tới giúp giảm đi chứ? Không phải anh chỉ thích nhìn mấy showgirl sao? Như tôi nhân lão châu hoàng, làm gì còn ai nhớ mà để ý tới tôi nữa?” Cô về mặt ai oán. “Anh đem mấy cô gái quán rượu ra so sánh với tôi, thật là vinh hạnh quá!” Hà Thu liếc mắt nhìn anh một cái, mặc dù biết anh muốn an ủi mình, nhưng mà anh lấy ví dụ làm sao cũng không chấp nhận nổi. “So với mấy em showgirl ở triển lãm vẫn còn kém một chút.” Cô thật sự rất để ý việc anh so sánh cô với mấy showgirl. “Anh cùng mấy cô gái đó đã từng nói chuyện với nhau rồi? Tôi nghĩ anh chỉ đơn thuần là tới chụp hình thôi.” Đã lộ chân tướng rồi à? Cô cũng biết chuyện không đơn giản chỉ có vậy. “Anh có đi không?” “Ý của anh hình như là nếu có thời gian... anh cũng sẽ đi.” “Có thật không? Tôi có người bạn mở quán bar, đáng tiếc anh luôn là người bận rộn không có thời gian đi.” Thấy anh cả ngày đều ở nhà làm việc và nghỉ ngơi, hôm nay cô có thể kéo được anh tới đây đã rất khó rồi, thì làm sao anh có thể bỏ thời gian đến quán bar chơi chứ? “Đương nhiên là thật.” Đài Bắc có bao nhiêu quán bar đều là người trong giới nghệ sĩ mà! Lúc chuyện xấu xa của Eddie bị phanh phui, có mấy người bạn đã nhắn tin hẹn cô đi uống rượu giải buồn đó thôi! “Anh muốn tới đó?” “Nếu như anh có thể bớt chút thời gian như lời anh nói... tôi có thể dẫn anh đi.” “Tôi thấy anh cũng có vẻ rất mong đợi thì phải? Quán bar có đầy rẫy các em gái ăn mặc thiếu vải, cái này rất hợp với khẩu vị của anh rồi, đúng không?” Giọng Hà Thu có vẻ chua ch酸. “May mà bây giờ anh chưa có người yêu hay là vợ, nếu không có ấy có thể sẽ tức chết.” “Cách các anh tụ họp chẳng phải là đi triển lãm?” Hà Thu trừng mắt nhìn anh một cái. Rõ ràng có một cô nàng đứng ngay trước mặt anh, làm sao mà anh không vội vàng bắt đầu hành động theo đuổi cô, để cô trở thành bạn gái của anh? Tại sao lại muốn đi triển lãm ngắm mấy cô nàng kia chứ? Hay là anh đã quen được theo đuổi, nên đối với việc chủ động theo đuổi hoàn toàn không có hứng thú? “Làm gì có chuyện đó! Tôi thấy cô ấy thôi! Đâu có làm như không thấy đâu!” “Đừng nóng giận, cô bây giờ khác với lúc bình thường nhiều quá!” “Không phải đâu! Cô ngay cả lúc tức giận cũng rất đẹp, chẳng qua là so với bộ dáng lúc bình thường thì không giống nhau, hơn nữa cô tức giận khiến cho tôi rất căng thẳng, cô có biết không?” Anh làm bộ dáng một lòng xin tha. “May mắn, cô ấy không hay tức giận, mà cũng không hay gây sự.” Hà Thu bỗng nhiên có chút phiền muộn, nhưng mà cũng chợt có suy nghĩ, nếu như ngay cả người vợ ôn nhu, tốt nét mà lại ly hôn với tên này, như vậy cô vẫn giữ được hình tượng tốt đẹp, hay là không tốt cũng không phải là loại mà anh muốn! Cô cũng không ngốc, liếc xéo anh một cái: “Anh đối bụng rồi đúng không? Đừng có đổ lên đầu tôi, nói là muốn làm cho tôi hết tức giận, nhưng thật ra là bởi vì anh đối bụng rồi mà thôi!” Tên này là một người đàn ông đã ba mươi tuổi còn lộ ra vẻ mặt này, thật sự khiến cho Hà Thu vừa bực mình vừa buồn cười. “Được rồi! Phải đi ăn cơm thôi!” Cứ quyết định như vậy đi, trong tuần này, cô nhất định phải nói rõ ràng với Bành Đại Hải. Phòng làm việc bên ngoài xuất hiện một tiếng vang khiến cho thần kinh Bành Đại Hải căng thẳng. Hơn nữa khi soi gương thấy khuôn mặt vốn rất gầy đã đầy đặn hơn rất nhiều, từ từ khôi phục đường nét bình thường, ngay cả chiếc quần jean vốn rộng thùng thình giờ cũng đã trở nên vừa người, Hà Thu còn mua thêm cho anh vài chiếc quần khác, so với trước đây bây giờ anh đã ăn mặc mát hơn nhiều, gần đây đi trên đường anh còn phát hiện ánh mắt của các cô gái lên quay đầu nhìn anh cũng thay đổi. Thật ra thì anh cũng không có tới cửa hàng cắt tóc, chẳng qua là ngày đó sau khi cơm nước xong, Hà Thu lấy ra một lọ gel vuốt tóc, tiện tay lấy ra một chút rồi gỡ gỡ khiến đầu tóc anh rối bời, thần kỳ tạo ra kiểu tóc cực kỳ manly thời thượng Hà Thu giống như là có phép thuật sửa đổi thành hay, có thể cứu anh ra khỏi cuộc sống của trạch nam. Nghe được giọng nói mềm mại từ bên ngoài truyền vào, Bành Đại Hải giống như cả người được rót thêm sinh khí, vội vàng ra ngoài, trời mới biết anh đã chờ tiếng cô gọi bao lâu rồi. Hà Thu thò mặt từ phòng ngủ ra ngoài: “Xin lỗi, anh có thể tới đây giúp tôi một chút được không?” “Thơm quá!”

“Anh đã nói tôi có thể dùng căn phòng trống này, nên tôi muốn sửa sang một chút, căn phòng này đã quá lâu không có người ở có chút khó ngủ, tôi đã xịt một chút tinh dầu...” Gian phòng kia không bật đèn, cô đã đốt hai ba cây nến nhỏ, ánh sáng màu vàng cộng thêm hương thơm ngát mê người khiến không khí càng tăng thêm phần mập mờ. Nhìn cô quay đầu, một tay kéo tóc, những sợi tóc như mây được vén gọn sang một bên, trước mắt anh lộ ra chiếc lưng trắng ngần, Bành Đại Hải cảm thấy có chút khó thở. Trời ạ! Anh đã rất lâu rồi không chạm qua phụ nữ, bình thường nhiều lắm là lên mạng xem mấy người đẹp một chút thôi, nhưng mấy cái đó cũng chỉ là hình ảnh không sờ được làm sao có thể so sánh với cảnh đẹp ngay trước mắt. “Giúp tôi đi!” Giọng Hà Thu lại thêm mềm mại. “Phải làm thế nào đây?” Trong đầu Bành Đại Hải là một mảnh hỗn loạn, nhưng lúc này phản ứng thuộc về bản năng đàn ông kia thì lại thức tỉnh, kéo thẳng khóa sau lưng xuống. Người đàn ông ăn chay! Hôm nay tên này có thể cho mình ‘ăn mặn’ được không đây?! Cô thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Beta: Tiểu Ngan Nhưng mà, dù thế nào cô cũng chưa từng nghĩ tới kết quả sẽ như vậy... Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, vẫn đứng yên không nhúc nhích, nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, bởi vì phản ứng của Bành Đại Hải hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô, hơn nữa tên kia còn đã từng kết hôn, cũng là người đàn ông đã ‘làm việc vợ chồng’, vì sao ở dưới tình huống sắc dụ (dùng sắc đẹp để dụ dỗ) như thế này lại chạy trời chết? Làm sao Hà Thu có thể nuốt trôi được cơn giận này? Cô muốn làm ra một loạt hành động dụ hoặc người ta phạm tội như vậy cũng cần có dũng khí được không? Tên kia cho rằng phụ nữ trên thế giới này ai cũng có thể làm được chuyện này sao? Cô lắc đầu, ngồi ở trên giường, bỗng nhiên cô cảm thấy tất cả rất khôi hài, rồi bật cười, thậm chí còn cười đến độ nằm cả xuống giường, sợ cười to quá tên ngố kia lại nghe thấy, cô còn lấy chân trùm lên đầu che lại tiếng cười. Mặc dù cô có mất một chút thể diện, nhưng là đổi lại góc nhìn, coi như là một bài kiểm tra đi, và tên ngố kia đã vượt qua bài kiểm tra. “Đại Hải...” May mắn là mới chỉ chảy máu mũi, cũng lắm thì anh ăn nhiều gan heo một chút là được, chắc là sẽ không có chuyện gì. “Đại Hải, anh đang bận à?” “Được rồi, tôi đã chuẩn bị đồ ăn xong rồi, anh xong nhanh rồi ra ăn nhé!” Giọng nói của Hà Thu vẫn thoải mái như trước. “Chẳng qua là hơi bị trật khớp một chút thôi!” Cô cố ý giả bộ đáng thương. “Không cần đâu! Chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là mấy ngày tới không thể cầm đồ quá nặng được.” “Ừ, có một chút... Đại Hải này, mấy ngày nữa nếu như anh rồi, chúng ta...ra ngoài ăn được chứ?” “Vậy cứ quyết định như vậy nhé! Bữa tối anh muốn ăn gì?” [►] Vậy mà chiêu sắc dụ này lại thất bại. Trong tình yêu, có lẽ chiến dịch đánh bất ngờ mà dành chiến thắng đối với nhiều người có hiệu quả, nhưng trong chuyện xưa của tôi, chiêu này cũng không có một chút tác dụng nào, có lẽ tôi nên thật sự làm người an phận thủ thường, chờ tình yêu từ từ đến. ◀ [◀] “Không ngờ một người đàn ông có người đẹp ngồi trong lòng mà không loạn giống như Liễu Hạ Huệ, không ngờ năm nay vẫn còn tồn tại, nhất định là bị gay.” Phong Tiểu Tiêu lắc đầu bình luận. “Ông vẫn còn lên mạng à? Không phải nói hôm nay có kế hoạch làm hệ thống bảo mật cho ngân hàng sao?” Khó có lúc Bành Đại Hải ra khỏi cửa rồi bỏ công việc, tròng mắt nhìn bạn tốt mình một cái. (*) Khủng long bạo chúa: Âm chỉ mấy em gái xấu xí, thô kệch...như con khủng [►] “Đây là ví dụ, ông không hiểu à? Cũng không phải là đàn ông ăn chay thì nhất định phải ăn chay! Đàn ông ăn chay cũng là đàn ông giống như ông thôi, có tình yêu hay không cũng không sao, cả ngày luôn muốn ở trong nhà, muốn ông ra khỏi cửa nhà như là đôi mạng của ông ấy, chỉ có lên mạng tìm người, đối với thế giới thực thì không có hứng thú, tính cách thì luôn bị động, trong tình yêu, vĩnh viễn là kẻ thua cuộc...” “Nếu không có, không phải rất đáng tiếc sao? Tình yêu cũng là một phần cuộc sống đấy! Gã đàn ông ăn chay kia chỉ coi Thiên Thu như là ôsin chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của tên đó, thế mà Thiên Thu lại vẫn chịu đựng một nhọc ở bên cạnh tên đó, chờ đợi tên kia phát hiện sự hiện diện của cô ấy, điều này không phải là rất lãng phí à?” “Một khi đã cho đi, mà không nhận được hồi đáp, phụ nữ đó mà, nhất định sẽ bùng nổ.” Cô ấy luôn là người chăm sóc cho lũ con trai mới lớn bọn họ, buổi tối ngày đó, khi anh đang ngủ phát hiện cô ấy đã trèo lên giường của anh, lúc ấy anh là thằng con trai mới lớn, khí huyết dâng trào, nhất thời không kháng cự được sự mê hoặc, rồi làm ra chuyện sai lầm, sau đó cô ấy tự nhiên trở thành một nửa khác của anh, cô ấy nói cần phải kết hôn, làm một vài thủ tục, anh cũng gật đầu đồng ý, đồng ý đi làm thủ tục, cho tới một ngày cô ấy khóc lóc âm ỹ đòi ly hôn với anh, bởi vì cô ấy không muốn yêu một người không yêu mình, cô ấy vẫn luôn chăm sóc anh, nhưng anh cũng chưa từng cho cô ấy cảm giác được yêu thương, sau đó cô đã đi. (*) Hoa hoa công tử: Chỉ các bạn nam ăn chơi, lăng nhăng, tán gái giỏi, như là playboy. Lời khuyên của bạn bè vào trong tai Angel, tất cả đều trở thành lời răn dạy chói tai, cô phản ứng kịch liệt cãi vã cùng họ, mà anh ngồi ở bên cạnh, lúng túng không biết có nên tiếp tục ăn bữa tối nữa không. “Anh ta? Anh ta mới là kẻ khiến tôi phải khát vọng tình yêu của người khác! Mấy người chẳng lẽ không biết tôi đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian và công sức ở trên người Đại Hải? Tôi thỏa mãn tất cả những gì anh ta cần, tự mình chăm sóc anh ta nhiều năm như vậy, sau đó thì sao? Anh ta cho tôi cái gì? Không có gì cả!” Angel tức giận nhìn anh. “Tôi thật sự muốn kết hôn, nhưng anh có thể nói không mà. Nếu anh không muốn kết hôn, tại sao lại cưới tôi? Lúc tôi nói muốn kết hôn, anh hẳn phải hiểu tôi sẽ là trách nhiệm của anh. Tôi cũng muốn kết hôn với một người quan tâm tới mình, mà không phải là sau khi cho tôi một danh phận, rồi ném tôi sang một bên... Tôi rất cô đơn, anh có biết không hả? Tôi rất cô đơn!” Angel ở trước mặt mọi người nói ra những bất mãn trong lòng mình. “Tôi tự nguyện! Dù sao tôi ở bên cạnh Đại Hải cũng không nhận được an ủi, hiện tại Paul là người duy nhất có thể làm cho tôi vui vẻ, tại sao mấy người không để cho tôi có chút hạnh phúc này chứ?” “Tôi chỉ muốn nhận được điều tôi muốn.” “Tự sát là quyết định của cô ta! Chẳng lẽ mấy người hôm nay hẹn tôi đến là muốn đem chuyện của Carrie đổ lên đầu tôi à? Lúc tôi và Đại Hải ly hôn, mấy người có từng khuyên can anh ta không? Tất cả các người đều biết căn bản Đại Hải không yêu tôi... Mấy người không có ai khuyên Đại Hải một lời!” Angel khổ sở khóc lớn. “Bởi vì tôi thật bất hạnh, không có được hạnh phúc mà tôi muốn!” Angel vừa nói, vừa thất vọng nhìn Bành Đại Hải. Anh không phải là không yêu cô ấy, ít nhất là anh biết, Angel từng là một cô gái vui vẻ, có cô ở bên cạnh sẽ lấy đi sự vui vẻ của cô, nhưng mà... Bởi vì anh, đã khiến cô bất mãn, cũng thay đổi tính cách lạc quan của cô. Anh cảm thấy khổ sở thay cho Angel, nhưng anh cũng không gọi điện cho cô ấy, bởi vì dù cho có gọi được, anh cũng không biết mình nên nói gì, anh đã luôn cố gắng làm cho cô ấy được vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu cái mà cô ấy muốn là cái gì, càng sợ gọi điện cho cô ấy, nhắc tới chuyện thương tâm của cô ấy, cho nên anh cứ như vậy lặng lẽ trở về Đài Loan, rồi bận rộn với công việc cho tới tận bây giờ... Cho đến khi Hà Thu xuất hiện, cuộc sống của anh mới có người quan tâm. Mà Phong Tiểu Tiêu thì vẫn ở bên cạnh làm bầm. “Đại Hải, không phải tôi nói ông đâu, tôi cũng coi như là một trạch nam, tôi cũng cố gắng hẹn mấy cô gái đi ăn cơm, đi chơi hay gì gì đó, đó là xã giao, ông hiểu không? Không phải cứ suốt ngày mê mẩn ở thế giới mạng, phụ nữ thật sự không từ trong đó bước ra ngoài đâu, giữa người và người phải có chạm mặt thật sự mới có thể bắt đầu, ông cứ ở nhà suốt ngày...” “Cái gì? Cậu có hẹn?” Đang muốn giả làm người tốt, Phong Tiểu Tiêu cảm giác như vừa bị tát một cái, thằng cha này trừ ăn đồ đóng hộp, cũng chỉ đến một quán duy duy nhất và cũng chỉ ăn Mỹ Dương Xuân với canh viên cá, hơn nữa còn là còn đi ăn một mình, thế mà kẻ lỗ mãng như này còn có hẹn?! “Đợi chút, áo khoác của ông này.” Phong Tiểu Tiêu cầm chiếc áo khoác tên kia vứt ở một bên, nhưng sau đó lại có một suy nghĩ trong đầu: “Ồ, cái áo khoác này không tệ, để lại cho tôi mặc nhé. Thật không biết ông lấy đâu ra chiếc áo mốt thế, nhìn cũng

rất được, còn cái quần của ông nữa, mua ở đâu thế? Nói cho tôi biết đi, tôi cũng muốn mua một cái.” “Khi nào thì ông có kiểu bạn bè này vậy? Sao lại không nói với tôi một tiếng?” Vuốt mái tóc rối bời, Phong Tiêu Tiêu chỉ có thể nhìn bóng lưng của bạn tốt, ghen tỵ với vận khí của bạn tốt. Tại sao trạch nam không bước ra khỏi nhà như Bành Đại Hải mà cũng có hên hò cơ chứ? Lưu loát liệt kê ra một loạt nhược điểm của trạch nam, cậu ta không chỉ giúp Thiên Thu, coi như cậu ta cũng giúp chính mình nữa, thật hy vọng một ngày nào đó cũng xuất hiện một cô gái như Thiên Thu tới theo đuổi mình, cậu nhất định sẽ giang rộng hai tay, nhiệt liệt hoan nghênh. “Quên đi.” Cô thở ra một hơi, giống như là đem hết oán khí phải chờ đợi một giờ thái ra ngoài, nhưng về mặt cũng không giống bình thường, không có nụ cười. “Trừ lần đầu tiên gặp mặt, là do tôi mời đột ngột, thì sau này mỗi lần chúng ta ra ngoài ăn đều là anh mời, chỉ là lấy tiền từ chỗ của tôi đi thanh toán mà thôi.” Hai người đi qua một cửa hàng hoa nhỏ, Hà Thu đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn hân: “Anh không phải là đã quên, mà là căn bản anh không có chú ý tới những điều nhỏ nhặt này, chẳng qua là để cho một cô gái phải đứng ở ven đường đợi anh cả một tiếng đồng hồ, thật sự là rất bất lịch sự, anh có biết không hả?” “VẬY anh mua một bó hoa tặng tôi đi.” “Đúng thế! Chúng ta đang đứng ở cửa một hàng hoa, anh chọn một bó hoa mua tặng tôi đi!” Hà Thu chỉ chỉ quầy đang ở một bên. “Được! Cô nhìn xem thích hoa gì thì chọn đi, lát nữa tôi thanh toán là được!” “Cô muốn tôi đi vào đó mua? Việc này... Chúng ta không phải là muốn đi ăn cơm sao? Hình như đã trễ rồi thì phải? Không phải là cô đã đặt bàn rồi sao?” Giống như là bị thôi miên, Bành Đại Hải gật đầu đi vào tiệm hoa. “Muốn tặng cho bạn gái sao?” Nhìn bộ dạng không biết làm sao của anh, chủ quán đã từng gặp vô số người như thế, cho là anh vẫn đang theo đuổi bạn gái, cười nói: “Chắc là đang theo đuổi chứ gì? Để tôi chọn giúp cậu một bó nhé!” “Không thành vấn đề, tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị một bó đặc biệt một chút là được.” “Rất đẹp đấy! Ở bên trong hộp còn có một chú gấu bông thật đáng yêu...” Hà Thu chỉ mong đợi ở tên này một bó hoa hồng thôi, nếu không thì cùng lắm là một bó cúc hay bó lay ơn, chưa từng nghĩ tới tên này lại tặng cô một hộp hoa tình xảo như vậy. “Không sao, rất đẹp! Tôi rất thích!” Hà Thu vui vẻ không thôi, đem cái hộp đẩy lại. “Tôi thì không sao, còn anh thì sao? Tôi đi trên đường về vốn đã luôn bị người ta chỉ trích rồi, anh thường xuyên cùng tôi đi ăn cơm, chắc cũng biết.” “VẬY khi tôi ra cửa luôn làm người ta chú ý, chắc đây là nguyên nhân khiến cho không có người đàn ông nào dám theo đuổi tôi nhỉ?” Cô hỏi dò. “Cho dù tôi là Hà Thu thì thế nào? Tôi không trộm không cướp, tôi và anh nam chưa cưới, nữ chưa gả, đi ra ngoài ăn một bữa cơm, cho dù bị chỉ trích thì thế nào? Cho dù tôi đã từng là minh tinh, nhưng cũng không cần phải vì vậy mà cảm thấy nhục nhã! Làm người là phải thấy thoải mái, tôi đứng đắn đàng hoàng, chẳng sợ người ta nhìn ra sao!” Hà Thu cố gắng bày tỏ lập trường, cố gắng tẩy não cho tên này, để cho anh hiểu được, ở chung một chỗ là phải đối mặt với những vấn đề này, mà cô rất quang minh chính đại nhìn nhận chúng, cũng không lùi bước. “Ai nói? Sao lại liên lụy tới tôi được chứ?” Cô chưa từng nghĩ rằng, thì ra ở trong lòng anh, anh cảm thấy không xứng với cô sao? “Anh nghĩ vì sao tôi lại muốn bỏ hết quần áo cũ của anh?” “Trừ mấy bộ thật sự phải bỏ đi, mấy cái đó không phù hợp với anh! Anh có thân hình rất đẹp, mặc dù bình thường không có thói quen tập thể hình, lại còn ngồi cả ngày, nhưng may mắn thay anh không có béo bụng.” “Anh cũng đã nhắc nhở tôi, gần đây anh ăn ngon hơn rồi, cần phải vận động thôi.” Hà Thu giống như là nhớ ra cái gì đó, dặn dò nói: “Nói tóm lại, anh cao ráo, thân hình cũng rất tốt, chỉ cần chú ý kết hợp trang phục, là có thể giống như người mẫu nam rồi. Anh nhìn xem, tôi chọn bộ quần áo này giúp anh, ngay cả áo thun và quần jean, không đồng bộ, trông anh hoàn toàn cũng hoàn toàn khác lúc trước.” “CÓ VẄ như có chút khác biệt.” “MẤY cô đó đang nhìn cô thôi! Bởi vì tôi đứng cạnh cô nên mới được chiếu cố thôi!” “Chàng trai à, chúng ta đi ăn cơm thôi, anh có biết là ở đây có bao nhiêu đàn ông muốn có cơ hội này không?” Cô cố ý nháy mắt với anh. “Tôi cảm thấy bó hoa này tôi mua là chuẩn rồi, may là chuyện tôi đi trễ không còn khiến cô tức giận nữa!” “Nói thật, lúc cô cười nhìn rất đẹp, tôi rất thích khi cô cười!” Anh thẳng thắn nói. Nụ cười của cô càng sâu hơn, lôi kéo tay anh, không có ý định buông ra nữa. “May quá, tôi đói tới mức hết cả ruột rồi, hôm nay bận rộn cả ngày, cả một cốc nước cũng chưa kịp uống.” “Nhưng nếu cô mang tới cho tôi ăn, những người khác thấy cũng sẽ muốn ăn. Còn chưa nói, hể cô xuất hiện là khiến cho người ta dễ dàng nhìn chăm chú.” Nhưng tôi đề ý! Trong lòng Bành Đại Hải trả lời. Share this:

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Beta: Tiểu Ngan Khi cánh tay nhỏ bé của cô đặt lên cánh tay của anh, dùng giọng nói ngọt ngào muốn anh ngoan ngoãn ngồi xuống, anh cứ vậy không chút phản kháng, mà thật sự nhà tạo mẫu cắt kiểu ngắn này rất đẹp, cho dù chiều dài không khác nhiều lắm, ngay cả trạch nam suốt ngày ngồi trong nhà như anh cũng nhìn ra được, trải qua lần cắt tia này, kiểu tóc của anh không còn kiểu dáng nghìn năm một kiểu nữa của trạch nam, nhìn thế nào cũng thấy giống nam diễn viên phim thần tượng. Đi vào phòng khách, anh vốn định đi thẳng vào phòng làm việc, thấy Hà Thu cuộn mình trên sofa, ngủ gật. “Hà Thu, Hà Thu.....” Bành Đại Hải khẽ gọi, thấy cô không tỉnh, vì thế lấy áo khoác ở bên cạnh, đắp trên người cô, sợ cô cảm lạnh. “Ừ.” Anh nhanh chóng rút tay về, có chút xấu hổ đem áo khoác đặt sang bên cạnh: “Tôi gọi cô mấy lần, sợ cô cảm lạnh, cho nên...” “Không sao, nếu không nhìn trông cũng không sao, dạo gần đây công việc của tôi cũng nhiều, sau này cần nhận mấy công việc là tè này, chơi game cũng là việc lãng phí thời gian.” “CÓ rất nhiều trò chơi đều có thể chơi, đây cũng chỉ là một công việc mà thôi.” “Chúng ta cũng có thể chơi những trò chơi khác nhau.” Cô không giải thích, có lẽ Bành Đại Hải cũng không liên tưởng đến, nhưng giải thích này ngược lại như ám chỉ điều gì, làm cho anh nghĩ đến chuyện tiếp xúc thân mật trong phòng khách, lần đó nhìn thấy tấm lưng của cô, kết quả sợ tới mức xoay người bỏ chạy, thật ra anh biết không nên chạy trốn như vậy, cơ hội như vậy không phải ai cũng có, hơn nữa cô ấy chính là Hà Thu đấy! Những lời này của cô thật sự kích thích Bành Đại Hải, anh vội vàng phủ nhận: “Tôi..... Tôi không phải như cô nghĩ, tôi rất bình thường.” “Nhưng mà anh chỉ mới nhìn thấy lưng tôi, lại sợ tới mức bỏ chạy...” Cô thử gọi lại. “Nếu là phản ứng bình thường, càng không thể dọa đến tôi.” “Phải thủ thân như ngọc?” “Cũng không phải như vậy!” “Ồi, tôi biết phải giải thích thế nào mới đúng?” Bành Đại Hải tỏ vẻ phức tạp, bởi vì anh không am hiểu nhất chính là giải thích cho bản thân. Anh không có cách nào không chế được hành động bản thân, chỉ có thể nghe theo lời của cô, ngồi xuống ghế sofa, ngồi bên cạnh cô. “Trước kia tôi đã phạm sai lầm, tôi..... Chính là nhất thời không không chế được bản thân, cho nên không cần thận..... Cuối cùng mới cưới Angel.” “Đừng vậy.” Bành Đại Hải do dự một chút, mới ấp a ấp úng nói ra do năm đó Angel chạy lên giường của anh. “Dù sao..... Cũng là vì tôi nhất thời không không chế được bản thân, mới tạo thành tổn thương.” “Tôi đã thử qua, chỉ là tôi cũng không biết đối xử với cô ấy như thế nào mới là tốt nhất, hơn nữa lòng của phụ nữ....thật sự không có cách nào nhìn thấy, hơn nữa năm đó công việc của tôi rất nhiều, thường xuyên không quan tâm đến cô ấy, chuyện đó tôi đều biết. Nhưng khi tôi có thời gian, cũng không biết quan tâm cô ấy như thế nào? Vẫn đều là cô ấy chiều cố tôi, sau này có một ngày cô ấy nói với tôi là không chịu nổi nữa, nên tôi cũng đã ký tên ly hôn.” “Tôi cũng không biết, từ khi về Đài Loan, cũng chưa từng liên lạc lại với cô ấy. Trước khi tôi về Đài Loan, cô ấy ở cùng người đàn ông khác, bạn bè nhìn hai người họ cũng thấy không hợp, muốn tôi khuyên nhủ cô ấy, nhưng bữa ăn tối đó khiến mọi người không vui vẻ, cô ấy rất tức giận. Đương nhiên tôi cũng có sai, cô ấy trách tôi khiến cô ấy cô đơn, cho nên cô ấy mới chọn gã Playboy kia, sau đó cô ấy không còn liên lạc với những người khác nữa.” “Cái gã Playboy kia lúc ở cùng cô ấy cũng đã có vợ, bên ngoài lại có nhiều tình nhân, cô ấy là một trong số đó, cho nên mọi người mới khuyên cô ấy tỉnh táo một chút, nhưng cô ấy không

nghe, cuối cùng có một lần cô ấy gọi cho tôi nói rằng người đó đã ly hôn, nhưng khi tôi về Đài Loan mới biết, gã đàn ông đó đã cưới một người khác.” “Nhưng mà..... Tôi vẫn cảm thấy chính mình đã hại cô ấy biến thành như vậy, cô ấy vốn là một người rất hoạt bát.” “Bởi vì tôi không phải là người biết quan tâm phụ nữ, không chủ động, còn thường chọc giận cô ấy.” “Tôi không cảm thấy tôi sẽ làm như vậy.” Vậy còn cô thì sao? Thời gian này mỗi ngày cô đều ở đây giúp anh thu xếp cuộc sống, làm tất cả mọi chuyện Angel từng làm, cô không muốn kết cục của mình cũng giống như Angel, nhưng không có trả giá, làm sao có đáp lại? Cô vẫn tự nhủ tiếp tục cố gắng, nhưng như Đại Hải một chút cảm giác cũng không có, cô phải làm sao bây giờ? “Vậy anh chú ý tới tôi sao?” Đáp án này xem ra có vẻ còn được, Hà Thu hài lòng gật đầu. “Cô không cần nói như vậy, cô nên biết điều kiện của cô rất tốt.” “Tôi đã nói với cô nhiều lần, cô chỉ là gặp sai người, một lần tình cảm thất bại cũng không phải chuyện gì to tát!” “Vậy thì thế nào? Cô vẫn có tương lai mà!” “Tôi với cô không giống nhau, với cô cuộc sống là một không gian rộng lớn, tôi chỉ là trạch nam thôi! Cuộc sống của tôi vốn rất nhỏ hẹp, không có cơ hội giao lưu kết bạn.” “Có lẽ..... Tôi thật may mắn!” “Đương nhiên sẽ như vậy! Cô là một sự lựa chọn tuyệt vời.” “Vậy cô muốn tôi phải trả lời thế nào?” Anh thật sự không rõ lắm cô muốn đáp án như thế nào, anh đã nói như thế, đáp án này bản thân anh cũng thấy giật nảy mình, không nghĩ tới cô ấy còn chưa hài lòng. “Vi sao lại là cô và Angel?” Thật ra anh muốn nói là vì sao phải lỗi Angel vào? Bây giờ bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ đó là cô, không phải sao? Cô phải biết rõ ràng hơn bất kỳ ai chứ. “Chuyện của tôi với Angel, là sai lầm lúc trẻ, không thể không ché bản thân.” “Hiện giờ bên cạnh tôi không phải chỉ có một người là cô sao? Tôi cũng không có chọn lựa khác mà!” Vậy cô..... Cô muốn anh làm thế nào? Bánh Đại Hải đột nhiên cảm thấy đau đầu, phụ nữ so với những code hay hệ thống mạng còn khó hiểu hơn, anh rất giỏi về công nghệ, thế nhưng đáp án mà phụ nữ muốn, anh lại luôn không thể trả lời. “Đại Hải.....” Hà Thu nghiêng sát gần lại, hai mắt long lanh nhìn anh. “Nếu có một ngày anh thật sự thích tôi, là vì thật sự thích tôi hay là vì không có người muốn tôi nên anh mới đồng tình?” “Thật vậy sao?” Trên mặt cô vẫn còn nét cô đơn. Có một loại dự cảm không may, trong lòng sợ hãi, không giống lần trước muốn chạy trốn, anh cảm giác được tay cô khoác trên người anh, mà anh không muốn bỏ tay của cô ra, lúc này anh rất muốn nghe cô sẽ nói gì. “Nhưng em không phải là Angel” Hà Thu rút ngắn lại khoảng cách của hai người, mặt kề sát vào anh, sau đó nghiêng sang bên tai, khẽ nói thì thầm: “Em sẽ không cởi sạch quần áo chạy lên giường của anh, cũng sẽ không ôm cổ anh để hôn anh, nếu... anh có thích một chút thích em, anh sẽ chủ động làm việc này.” Mà sự khó khăn của cô, lại là sự cô vũ đối với Bánh Đại Hải. Tay anh đưa về phía sau đầu của cô, không có suy nghĩ gì, tấn công thẳng lên đôi môi đỏ mọng, như là khát vọng chờ đợi ngàn năm, phản ứng cuồng nhiệt khiến cho cô cũng cảm thấy kinh ngạc vài giây mới tỉnh táo lại, sau đó mỉm cười, nhẹ nhàng đáp lại anh. “Cho nên... Đây là chứng tỏ anh chọn em?” Hà Thu không che dấu được vui sướng, nhẹ giọng hỏi lại lần nữa. Bánh Đại Hải bắt đầu tin tưởng có một số việc có thể càng làm càng thuận tay, ví dụ như hôn môi. May mắn là dù sao anh cũng đã từng kết hôn một lần, từng có kinh nghiệm, nếu ngay cả hôn môi cũng không biết, như vậy chẳng phải càng xấu hổ hơn sao? Có lẽ giống như Hà Thu nói đi! Một khi thật lòng thích một người, một vài thói quen tự nhiên muốn thay đổi, mà anh dường thành một thói quen là có thể được nhìn thấy cô mỗi ngày, anh phát hiện thói quen này khá tốt. “Ừ, vừa rồi anh cũng đã chuyển tiền vào tài khoản của em” “Không sao, tiền này em cứ giữ lại dùng, nguồn thu duy nhất của em cũng chỉ có vậy, trong tay có chút tiền, em muốn mua gì cũng tiện.” “Anh cũng quá dễ tin người rồi, anh chưa nhìn kĩ hóa đơn sao? Không có nghi vấn gì sao? Anh không sợ em vét sạch sẽ à?” “Xem ra chuyện gì cũng không làm khó được anh!” Hà Thu đi đến bên người anh, lộ ra nụ cười ngọt ngào. Quả nhiên, cô mới đến gần, Bánh Đại Hải đã tóm được cô, đem cô ôm vào lòng, cô thở nhẹ một tiếng, trên mặt tràn đầy ý cười. Cô không chủ động vì muốn lập ra quy tắc cho chính mình, bởi vì cô không muốn phải rơi vào tình cảnh của Angel, cô muốn cho anh biết, nếu bọn họ muốn phát sinh việc gì, đều phải từ anh chủ động đến làm, anh phải thật lòng muốn cô mới được. Nhưng hôm nay cô còn cố ý ở viết trong hóa đơn có thứ làm anh sáng mắt, anh lại không thèm nhìn một cái, chỉ nhìn con số rồi chuyển tiền cho cô, hoàn toàn không quan tâm cô mua gì. Thừa dịp không có khoảng cách khi hôn, Hà Thu nhỏ giọng nói: “Anh không chú ý tới em mua cái gì sao?” Mỗi một lần hôn môi đều làm cho anh càng muốn đem cô dung nhập vào trong cơ thể, từng giây từng phút đều muốn hôn cô, có khi cho dù ôm chặt lấy cô, anh cũng không dám tin tưởng cô sẽ thân mật dựa sát vào anh, tủy ý để anh hôn cô. Tay anh tiến vào trong lớp áo của cô, ánh mắt cô thâm tình lại chân thành, hơn nữa về mặt có chút ngại ngùng, khiến cho anh không nhìn được mà hôn cô thêm vài lần, bàn tay to ở sau lưng vỗ về chơi đùa, chỉ khi đụng đến lớp vải trơn bóng, thế nhưng không tìm ra móc nối y... không thể nào? “Em không có mặc?” Hà Thu cười bỏ nút áo somi, lộ ra nội y bằng ren bên trong, chất vải trong suốt bó sát lấy bầu ngực của cô, cho dù chỉ mới cởi bỏ một nút, nửa bộ ngực sữa vẫn làm cho anh không chịu nổi, hai mắt sắp bốc hỏa. “Em viết là áo ngủ mà!” Giọng của Bánh Đại Hải khàn khàn, như là đang cố nhịn xuống cái gì đó. “Hôm qua em mặc đồ này đi ngủ mà!” Cô vừa nói, một bên giả vờ cài lại nút áo vừa cười ra. “Ừm” Cô gật đầu, trên mặt xuất hiện sắc thái do bùng. “Anh thanh toán, còn hỏi em vì sao?” “Em đang dụ dỗ anh.” Ánh mắt Bánh Đại Hải dường như không hề rời khỏi bầu ngực của cô, bàn tay to bao phủ lấy chỗ mềm mại kia, cảm xúc truyền lại khiến anh thêm khao khát. “Nhưng là em mặc loại quần áo này đến.” “Em chỉ là..... Mặc bên trong.” “Em biết anh sẽ cởi nó, cho nên mới cố ý đem cái này khoác lên.” Mặc nội y khiêu gợi như vậy trên người, hơn nữa vóc dáng của cô mê người như vậy, anh sao có thể nhẫn nhịn được? Anh nhìn cô, chỉ thấy hai gò má ửng hồng, hai mắt nhắm nghiền, khẽ cắn môi, không cho bản thân thốt ra tiếng rên rỉ. Hà Thu vội vàng mờ mắt, không cần môi nữa. “Chúng ta vào phòng, được không?” Hoàn cảnh phòng làm việc rất bất lợi cho sự việc phát triển tiếp theo, anh trung cầu ý kiến của cô. Anh lập tức ôm ngang lấy cô, vừa vội vàng chạy về phòng, nhưng máy tính không thức thời phát ra tiếng chuông điện thoại (*). Trong phút chốc cả hai đều dừng lại, mà hành động kế tiếp của Bánh Đại Hải khiến cô tức điên, vậy mà anh buông cô ra, đầu óc cô còn đang choáng váng, chân còn mềm nhũn do nụ hôn vừa rồi! Chân vừa chạm đất, khiến cô thiếu chút nữa bị ngã, chỉ có thể nhanh tay chống đỡ vào một bên của chiếc ghế dựa, anh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy con chuột, cũng di chuyển con chuột nhấn xuống nút trả lời trên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vòng Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Beta: Tiểu Ngan Các cuộc gọi trên mạng trong phòng làm việc đều được nối thẳng từ máy ra loa ngoài nên Hà Thu nghe được rất rõ ràng. Dù có đầu gối thế nào, anh cũng biết nếu dám đồng ý với Phong Tiểu Tiểu cùng đi, xác định chắc chắn là mất mạng rồi, trước giờ cô luôn phản cảm với hành vi chụp ảnh showgirl, anh cũng không dám trong thời gian đoạn phát triển tình cảm làm những việc mà cô không thấy thoải mái. “Ồi! Cùng đi đi! Đây chính đại hội triển lãm hay nhất tháng này, nữ thần trạch nam cũng sẽ đến đấy! Ông nghĩ lại đi, mặc đồ ít vải, váy ngắn, hai chân dài, ngực thật bự...” Anh nhìn thấy phản ứng của Hà Thu, chỉ thấy cô quay lưng về phía anh, nhặt áo sơ mi lên mặc, anh gần như thất vọng khẽ thở dài. “À... được... được!” “Được.” “Hà Thu!” “Em muốn đi đâu?” “Em đang tức giận cái gì?” Dưới tình huống như vậy, tên kia vẫn còn có tâm tình đi nhận điện thoại, trên đời này còn có người quan trọng hơn cô sao? “Bạn của anh không phải nói muốn đi quán bar sao?” “Vậy em còn ở chỗ này làm gì?” Không phải là cô đã quên mất chứ? Trước đó anh cũng đã từng nhắc tới, cô rất thoải mái nói anh có thể dẫn bạn bè cùng đi. Cô đâu thể theo anh và bạn anh đi chơi ở quán bar được? Cô đã tốn rất nhiều công sức mới có thể cùng anh đi đến ngày hôm nay, cũng từ từ thay đổi bề ngoài trạch nam của anh thành một người đàn ông đẹp

traí, lúc này sao cô có thể để anh thoải mái đi ra ngoài như vậy? Cho dù cô không dẫn đường cô cũng muốn đi theo anh. “Đứng, quần áo bên trong nhất định phải thay. Ngoan, mau trở về thay đồ.” Anh vội vàng đưa cô đến cửa, cúi đầu muốn hôn cô một cái, lại bị cô tránh đi. “Anh.....” Bành Đại Hải bỗng chốc nghẹn lời. Trước cửa quán bar, lần đầu tiên Hà Thu nhìn thấy hai người bạn tốt của Bành Đại Hải là Lưu An và Phong Tiêu Tiêu, bọn họ đứng cùng một chỗ với Bành Đại Hải, trên mặt đều viết rõ hai chữ ‘trạch nam’, chưa nói tới phía lưng bọn họ còn đeo một cái ba lô to đùng, cộng thêm chiếc áo kẻ ca rô, quá rõ ràng, Bành Đại Hải nhìn nổi bật nhất. “Cuối cùng em cũng đã tới.” Bành Đại Hải cảm thấy đợi đến mức phải hát bài hát tạ ơn rồi, còn nghĩ rằng cô vì chuyện lúc chiều mà tức giận, thật sự sợ cô cho bọn họ leo cây. Nhưng vừa quay đầu lại, cả người cậu như bị sét đánh, nghẹn lời nhìn người trước mặt. Vừa thấy có người nhìn Hà Thu, biểu hiện của Bành Đại Hải so với cô còn nhanh hơn, vội vàng kéo Phong Tiêu Tiêu lại, muốn cậu ta nói nhỏ thôi. “Nói ông cũng sẽ không tin mà! Hơn nữa, ông cũng không có hỏi tôi.” “Chính là...” Bành Đại Hải không biết nên giải thích thế nào về quan hệ của anh cùng Hà Thu, nhưng mắt nhìn thấy nhiều người đứng ở ngoài quán bar như vậy, thật sự anh cũng không muốn lập tức giải thích vấn đề này, đành phải tóm tắt quá trình “Cô ấy là bạn của một người bạn.” Vốn còn tưởng Bành Đại Hải sẽ thoải mái giới thiệu quan hệ của hai người đã sớm không còn là bạn bè với nhóm bạn tốt, không nghĩ tới vậy mà anh lại giới thiệu mối quan hệ của hai người là ‘bạn của bạn’, đây chính là chọc giận cô, hơn nữa chuyện lúc chiều kia còn bị gián đoạn, khiến cho cô vẫn chưa nguôi giận, hiện tại có thể nói là lửa cháy đổ thêm dầu. “Thật ngại quá, tôi có hẹn đi cùng bạn tới nên đến muộn.” Hà Thu lộ ra khuôn mặt tươi cười, giới thiệu bạn mình ở bên cạnh. “Đây là Nhân Tuệ cùng Bồi Hùng, Đại Hải cùng Bồi Hùng là bạn học cũ, cũng không cần tôi phải giới thiệu thêm nữa!” “Đại Hải, sao ông như thay đổi thành một người khác? Thật sự là không nhận ra, bộ dạng trạch nam lần trước của ông là nguy trang hả? Quả nhiên bỏ cặp kính mắt xuống đã biến ngay thành người ưu việt rồi..! Chờ một chút hãy đi vào, nhất định sẽ có một đám chị em đến ngồi cạnh ông, tôi nhất định phải ngồi cạnh mới được.” Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu vốn còn ở bên cạnh phàn nàn, chỉ nhìn thấy bản thân Hà Thu, cũng đã quên mất sự tức giận cùng lời nói châm chọc lúc đầu. Một vị nghệ sĩ cũng tới chơi, thấy Hà Thu như phát hiện ra đại lục mới, mang bộ dáng vô cùng quen thuộc với cô mà lớn tiếng ồn ào, “Trời ạ! Tối hôm nay thật sự là Hà Thu đại giá quang lâm, thật sự là khó mà thấy được, tôi còn nhớ cô không muốn dính dáng tới quán bar lại còn nói muốn tới chơi không biết là thật hay giả, còn tưởng là người gọi điện thoại lừa tôi đâu, không nghĩ tới cô thật sự đến đây. Mau vào đi, tôi đã bảo người đặt chỗ cho cô, đêm nay mọi người hãy chơi vui vẻ một chút.” Bành Đại Hải đi sau cùng, trong lòng không yên mà nghe những câu hỏi của Trương Bồi Hùng, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Hà Thu. Anh đã chú ý tới biểu hiện của cô có chút không đúng, qua thời gian ở chung anh đều có thể nhận ra khi nào cô vui vẻ hoặc không vui, rất muốn đến bên người cô cùng cô nói nói mấy câu, nhưng xung quanh cô có rất nhiều người vây quanh nói chuyện với cô, anh vẫn luôn không tìm được cơ hội đi tới bên cạnh. “Sao lại như vậy được, em chỉ là ‘bạn của bạn’ của anh mà thôi, làm gì có quyền giận anh?” Hà Thu làm ra vẻ không sao cả, vẻ mặt vô tội mà mờ to hai mắt, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được. Lưu An và Phong Tiêu Tiêu thật ra lại rất vui vẻ, bởi vì bình thường nếu muốn đến quán bar cũng không phải dễ dàng như vậy, hơn nữa người đến còn có cả Hà Thu, cứ như là đang tận hưởng niềm vui cuối cùng vậy. “Đừng nhắc tới cô ấy, cô ấy đi vào những chỗ như thế này cũng có ảnh hưởng tới hình tượng của mình, bình thường cô ấy cũng không đến những chỗ như thế này, hôm nay chúng ta được cô ấy có ý dẫn tới mới được bước chân vào đây.” Bành Đại Hải nhìn hai bạn, nói nghiêm túc. “Đúng vậy!” tuy Trương Bồi Hùng không phải là chưa từng đi quán bar, nhưng mà đi cùng Hà Thu đến lại là lần đầu tiên. “May mắn cô ấy còn nghĩ tới tôi cùng Nhân Tuệ, thì ra là cô ấy vì ông mới đến. Ông thấy tôi nói có đúng không? Con người cô ấy thật sự rất tốt, lúc lần đầu tiên Đại Hải cùng cô ấy gặp mặt, tất cả mọi người đều phải đi, chỉ chừa lại một mình cô ấy ngồi cùng ông ấy tới khi ăn xong, không nghĩ tới sau bữa cơm chiều đó mà bọn họ lại trở thành bạn bè thân thiết.” “Đúng vậy! Cô ấy rất hòa đồng, còn có vẻ ngoài rất đẹp...” “Không giống nhau mà, Hà Thu đẹp như tiên nữ, mấy showgirl phàm tục sao có thể so với cô ấy, khó trách từ sau khi ông quen cô ấy thì không thêm đi triển lãm chụp ảnh nữa.” “Gi?” Phong Tiêu Tiêu tức giận trừng mắt nhìn Bành Đại Hải, không nghĩ tới chuyện tốt như vậy mà cũng không nói với cậu “Không những ông quen biết Hà Thu mà còn thường xuyên cùng cô ấy gặp mặt?” “Bởi vì cô ấy có quen biết với nhà tạo mẫu tóc mà, nếu không ông cho là lọ gel vuốt tóc kia là tôi mua hay sao, ông cũng không hỏi tôi vì sao có lọ gel đó, đương nhiên tôi cũng không cần giải thích nhiều như vậy.....” Bành Đại Hải thấy bạn bè phản ứng như vậy, đành phải chọn câu trả lời nửa vời. Mọi người hướng về anh, ban đầu chỉ là cô ý lấy mối quan hệ của anh và Hà Thu ra để trêu đùa, cũng không có một người nào có thể nghĩ tới hai người bọn họ lại thực sự có thể ở cùng một chỗ. “Không phải như mấy người nghĩ đâu!” Cho dù đã có chút thân cận, nhưng mà Bành Đại Hải không biết nên nói như thế nào với mọi người, anh phát hiện bản thân mình vừa nói xong thì ánh mắt của Hà Thu vốn đang nhìn anh lập tức rời đi, anh cảm thấy giống như có tai vạ đến nơi. “Gần đây cậu cũng không đi ăn cơm cùng với bọn mình, chính là bởi vì tên kia sao?” Mạnh Nhân Tuệ đem Hà Thu kéo đến một góc, nói bí mật của phụ nữ. “Đầu đất!” Mạnh Nhân Tuệ cảm giác được đến Hà Thu nghe thấy câu nói kia tuyệt đối là không vui vẻ gì. “Bây giờ hai người tiến triển đến đâu rồi?” Mạnh Nhân Tuệ nghe xong, miệng mở thật to, tuy rằng cô luôn biết Hà Thu vô cùng gần gũi bình dị, nhưng một đại minh tinh lại ở trong nhà Bành Đại Hải giúp tên kia lo liệu ba bữa cơm, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của tên kia, cũng quá nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc rồi. “Tên kia quả thật rất thông minh, chỉ là trên phương diện tình cảm hơi ngốc nghếch chút, cậu biết không, vậy mà tên kia còn đã từng kết hôn.” “Nhỏ giọng một chút, lúc trước mình so với cậu còn kinh ngạc hơn.” Hà Thu tức giận nói: “Trước đây là vợ cũ theo đuổi tên kia, cho nên tên này cũng không có kinh nghiệm theo đuổi người ta, cũng không lãng mạn.....” “Xem ra bây giờ đã không phải.....” Chẳng qua Hà Thu mới cùng Mạnh Nhân Tuệ nói chuyện một lúc, quay đầu lại đã phát hiện bên trong đã có một đồng tác giả gác váy quyền rũ tới, các cô nàng còn đang bao vây Bành Đại Hải đang sợ hãi bất an lại. “Vậy thì cứ để tên đó tự mình đốt phá vòng vây đi!” Hà Thu vừa nhớ tới tình huống kia lại thấy tức giận, phản ứng duy nhất là nhủ mảy, quay người đi. “Tên kia đã trưởng thành, cứ mỗi lần gặp chuyện như vậy mình cũng không thể luôn tới cứu tên đó đi? Điều mình muốn không phải chỉ là người đàn ông biết an phận, mà lúc đó mặt với cảm động thì anh ta cũng phải biết cách cự tuyệt, nếu không đó là mình tìm được rồi vẫn phải lo lắng trông coi anh ta cả đời!” “Vậy chúng tôi là anh ta không xứng?” Chưa được hai tiếng sau, Lưu An cùng Phong Tiêu Tiêu đã muốn say xin. Anh muốn đi tới bên người Hà Thu, hỏi rõ ràng xem phản ứng của cô như vậy là có ý gì, hoặc là cô muốn nói quan hệ hai người là như thế nào, họ phải chuẩn bị tốt để trả lời, dưới tình huống cô đang là một minh tinh, anh nghĩ là dù anh nói cái gì đều phải thật cẩn thận, nhưng lại không có cơ hội thoát ra ngoài. Cô cũng bận rộn không có thời gian coi chừng Bành Đại Hải, cho dù là vẫn lo lắng tình huống của anh, sợ vừa quay đầu lại thì anh đã biến mất ở trên chỗ ngồi, cũng không biết mấy em gái kia đã đi chưa, nhưng cô vẫn nhất định không quay đầu. “Anh chàng đẹp trai, anh vẫn còn độc thân sao?” Cô gái đã có men trong người, cũng mạnh bạo hơn, hai tay ôm lấy Bành Đại Hải, nũng nịu hỏi. “Anh đẹp trai, anh đừng có đi mà!” “Tôi có chuyện muốn nói với bạn mình, muốn đi trước” Bành Đại Hải rút bàn tay bị cô gái nắm chặt về, khiến mọi người được một trận cười. “Tôi không thể nói chuyện với các cô được, bởi vì tôi đã có bạn gái rồi.” “Mấy cô tha cho anh ta đi!” Mạnh Nhân Tuệ chạy tới giúp Bành Đại Hải giải vây, cười nhìn mấy cô gái: “Anh ta rất thật thà, có bạn gái cũng không dám ở bên ngoài nói chuyện cùng với mấy cô gái khác, nếu không bạn gái anh ta sẽ giận cả đời, khẳng định anh ta cũng không có được những ngày tốt lành.” Mạnh Nhân Tuệ nháy mắt với anh, không tiếng động nói ra hai chữ ‘Hà Thu’. “Thật mất hứng, đàn ông bề ngoài đẹp trai đều có người dính vào.” “Tôi sẽ không ra ngoài gặp gỡ, cũng không muốn ra ngoài gặp gỡ!” Bành Đại Hải giờ hai tay lên, thoát khỏi sự bám víu của mấy cô gái, vội vàng đứng dậy, chạy tới bên cạnh Mạnh Nhân Tuệ. “Làm sao cô biết?” “Cô ấy nguyên ý nói cho cô?” “Tôi không có, là các cô ấy quá quý trọng tôi không buông, hơn nữa.....” Hà Thu giống như đang giận tôi, cô ấy căn bản là không muốn để ý tới tôi.” Từ khi đi theo mọi người bước vào trong này, thậm chí cả nhìn cô cũng không thêm nhìn một cái, chỉ lo cùng bạn bè cũ của cô nói chuyện. “Tôi chỉ nghĩ lúc này sợ cô ấy cũng không muốn nói cho mọi người biết quan hệ của tôi cùng cô ấy, dù sao tình trạng bây giờ của chúng tôi còn Còn đang phát triển...” “Vậy tôi phải làm như thế nào?” Nếu Mạnh Nhân Tuệ cũng là phụ nữ, nhất định cũng biết tâm lý của phụ nữ, nhiều ý kiến làm việc cũng sẽ thuận lợi hơn một chút. “Thật vậy sao?” “Ồ.....” Bành Đại Hải cảm thấy nghe qua có vẻ dễ dàng, nhưng khi làm thì rất khó. “Được.” Bành Đại Hải vội vàng đáp. Xong rồi! không phải là cô cũng uống say đi? “Hà Thu, đây là bạn cô sao?” Người đàn ông còn đang muốn về khả năng làm người đại diện của mình, có chút ngạc nhiên chàng trai trước mắt. Bành Đại Hải hiểu được là lời nói của mình thật sự đã làm

cô đau lòng, cho dù trên mặt cô vẫn không có sự giận dữ, nhưng khẳng định câu này chính là mấu chốt. “Không có việc gì, các anh đi trước đi! Tôi ở lại tiếp tục uống.” Hà Thu phui phui tay, tỏ vẻ cô còn chưa muốn rời đi. “Không được! Cậu đi theo mình nào.” “Nhân Tuệ, chúng ta ở lại, uống thêm một chút thôi!” “Thật vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Beta: Tiểu Ngan “Anh có thể làm được không?” Trước khi rời đi cô còn có chút lo lắng. Ôm Hà Thu đặt lên giường, anh tìm được khăn mặt ở trong phòng của cô, ở trong bếp tìm được lá trà, rót trà ra chén định cho cô uống. “Em làm sao vậy?” “Em hơi quá.” Vấn đề là cô không muốn bộ dạng như thế này xuất hiện trước mặt anh, trên người cô mùi rượu bốc lên, trang sức cũng đã tháo ra, rất muốn đi tắm để mình sạch sẽ mà không phải để cho anh thấy bộ dạng chật vật này của cô, nhưng mà không có sức để đi vào phòng tắm, lo lắng rằng anh thấy một mặt không hoàn mỹ của mình thì sẽ không thích cô nữa, thế nên mới buồn mà khóc lên. “Trên người em toàn là mùi rượu.” “Nhưng em không muốn anh nhìn thấy em như vậy...” Thấy anh khen ngợi như vậy thì Hà Thu rất muốn nở nụ cười nhưng lại không cười nổi, nước mắt giống như vòi nước không khóa được thì nhau chảy xuống. “Giải thích thế nào? Tài ăn nói của vẫn luôn rất kém...” Cô lại không biết rõ tính tình của tên này sao, bảo anh giải thích thì toàn áp a áp ứng. “Em còn không sợ phiền thì có gì mà anh phải sợ? Ở trong khu nhà của anh toàn những cô nàng làm gái ở, dưới lầu còn quang minh chính đại mở khách sạn, suốt ngày em ra ra vào vào chỗ đó, sao anh không sợ sẽ gây phiền toái cho em?” “Không sao, anh có thể dọn đi. Anh sẽ đi tìm hiểu xem chỗ em đang ở còn phòng trống không, anh sẽ mua lại, về sau em không cần phải đi rất xa mới tới được chỗ của anh, chỉ cần có mạng internet thì anh làm việc ở đâu cũng được, như vậy có được không?” “Không phải từ nhỏ anh đã sống ở đây sao?” “Vị em?” Cô quên luôn cả khóc, đối với quyết định dứt khoát này của anh làm cho cô quá ngạc nhiên, chẳng qua cô chỉ oán trách một chút lại không nghĩ tới anh lại quyết định chuyển nhà luôn. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đêm nay lần đầu có cơ hội được ôm cô, cảm thấy được thân thể mềm mại của cô không phòng bị vùi vào trong ngực anh. “Bạn gái của anh đang nằm ở trong lòng anh, vừa rồi còn khóc nhè... thật sự em không nên uống nhiều rượu như thế.” “Em nghĩ rằng anh muốn ở trước mặt bạn bè anh phân rõ giới tuyến với em.” “Em nghĩ như thế nào sao?” Tác dụng của cồn rượu bắt khuếch tán, cô cảm thấy chân tay mình mềm nhũn, nhưng có Đại Hải ở bên cạnh, đầu cô vùi vào trong ngực anh, thấy anh có chút ngốc, lại nghe được đáp án khiến mình hài lòng, cô không còn gì để không vui nữa rồi. Tất nhiên là Bành Đại Hải rất thích làm việc này rồi, ôm cô thật chặt, để cho lấy thân thể của mình làm gối mà chìm vào giấc ngủ đó không phải là nguyện vọng của anh sao? Sau một lần trải nghiệm ở quán bar Phong Tiêu Tiêu say đến ba ngày, nhưng khiến cho cậu ta tỉnh lại chính là tin nhắn thông báo yêu đương của Bành Đại Hải, khiến cho cậu khó có thể đón nhận chính là đối tượng yêu đương của Bành Đại Hải vậy mà lại là Hà Thu. Gọi điện thoại cho tên kia thì chỉ nghe thấy tên đó dùng giọng điệu thoải mái của người gặp chuyện vui nói rằng không thể nói chuyện quá lâu, bởi vì đang sửa soạn hành lý cùng với Hà Thu, cuối tuần này tên kia sẽ chuyển đến chỗ ở của Hà Thu. Nghĩ đến đây là trạch nam, Bạch Đại Hải có người đẹp làm bạn mà cậu thì chỉ có thể làm bạn cùng với cả phòng đầy figure (*), trên bàn máy tính để hơn trăm con figure, hay là do cái tên Phong Tiêu Tiêu này gây họa? Luôn khiến cho cho Dịch Thủy Hàn (*) bị thương như vậy. (*) Dịch Thủy Hàn: Là một nhân vật trong Thần Ma Đại Bối, có xuất thân không rõ, khi mới xuất hiện trên giang hồ thì luôn ngâm nga tình ca nên bị hiểu lầm là “Danh kiếm đa tình”, bản tính “cầu học” đã học được một thân võ nghệ, nhưng sau khi vừa gặp đã yêu Lãnh Tâm Hàn mà trở thành “hộ hoa sứ giả”. Ý ám chỉ ở đây là bị hiểu lầm mà luôn cô đơn. Thật sự làm người ta chán ghét mà, cái này... người người chìm trong tình yêu. Bình thường đối với loại ảnh chụp kiểu này, Phong Tiêu Tiêu sẽ không thêm liếc, cậu thừa biết hoa trong hộp ngoại trừ hoa ở bên ngoài đều bí mật kèm theo gấu bông hoặc chocolate, nước hoa hoặc một số đồ vật khác, nhưng mà tấm hình Thiên Thu dính kèm hấp dẫn sự chú ý của cậu hơn nữa còn làm cậu thấy khiếp sợ. Figure Duran Doll kia cũng không phải là đồ hiếm gặp gì, hiện tại ở Đài Loan có rất nhiều bộ sưu tập figure Duran, nhưng quan trọng là chính bạn trai của Thiên Thu đặt ở trong hộp hoa, dựa vào cái màu cam quýt của con doll(*) kia, toàn bộ thế giới chỉ có mười con được đặc chế(*) bằng hợp kim, Phong Tiêu Tiêu không thể nào nhìn lầm, bởi vì đó là con figure doll mà toàn bộ những người sưu tập figure đều muốn có được. Cả thế giới chỉ có mười con, đầu trắng kia chắc bị hỏng rồi? Làm sao lại có thể tặng cho gái vậy. Vì đối với Thiên Thu, căn bản cô không hiểu được tầm quan trọng của con figure này, thế nhưng đối với người chơi khác mà nói, hận không thể đem nó chiếm làm của riêng, thực tế Thiên Thu còn chụp vài tấm ảnh của figure, còn chụp rõ ràng ký hiệu số thứ tự năm sản xuất đặc thù, vô tình đã chứng minh con figure kia là hàng thật giá thật! Phong Tiêu Tiêu tay run run, nhấn gọi cuộc gọi trên máy tính, đợi đến khi giọng nói của thằng bạn tốt vang lên thì lập tức cầm lấy microphone trên bàn gào lên: “Bành đại Hải, tên ngu ngốc này. Sao có thể tặng con búp bê hơn ba mươi vạn cho bạn gái của ông hả? Ông bị điên à?” Sau khi đã đến ngưỡng quan hệ thân thể thân mật kia, anh có cảm giác mình đã thay đổi, trước kia Hà Thu chỉ là thay đổi bên ngoài của anh, trong lòng anh vẫn là một trạch nam, nhưng bây giờ không giống lúc trước, vậy mà anh có thể vì cô mà tất hết đồ máy tính trong nhà. (*) 3C: viết tắt tên tiếng anh từ China Compulsory Certification, hay còn được gọi là giấy chứng nhận bắt buộc của Trung Quốc. Đây là một trong những chứng nhận sản phẩm do bộ phận quản lý của Trung Quốc phát hành nhằm đảm bảo an toàn cho người tiêu dùng. Còn có những dòng 3C được công nhận là sản phẩm thân thiện với môi trường. Trải qua một đêm triền miên, đang ôm Hà Thu bỗng nhiên anh có cảm giác như đang nuôi vật cưng, thì thoảng nhẹ giọng nói chuyện với cô, không cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ cả, ở bên cạnh cô, anh luôn nghĩ rằng trước kia mình đã rất lãng phí thời gian, nhưng chuyện cũ đã qua, việc anh cần làm là phải quý trọng từng giờ từng phút hạnh phúc này. “Từ giờ trở đi trong mắt anh chỉ có em.” “Sau này mắt anh chỉ nhìn thấy em. Hơn nữa anh cũng không có thói quen đi đường nhìn người khác.” “Dù sao từ giờ trở đi, em đã là bảo bối quan trọng nhất của anh rồi.” “Hình như anh không có vật gì thật sự quan trọng cả, máy tính có tính không?” “Rất đáng yêu sao?” Cô nhớ rằng bộ sưu tập figure của anh ở trong phòng không phải là kiểu dễ thương mà là kiểu chiến sĩ bạo lực một chút, cô không thích loại này. “Có giá trị hơn cả em sao?” “Quan trọng hơn cả con figure hợp kim kia sao?” Hà Thu đã từng nghĩ rằng cả đời này cô khó có khả năng nghe được những lời tâm tình này của Bành Đại Hải, bởi vì anh tuyệt đối không biết nói những lời này, nhưng anh nói chuyện lại rất chân thành cho nên mỗi lần cô nghe đều thấy cảm động muốn khóc. Sự thỏa mãn đơn thuần kia của cô làm cho Bành Đại Hải rất cảm động, cho nên hôm sau, anh tự mình đến cửa hàng bán hoa mua hoa cho cô, giống như hộp hoa xinh đẹp kia, ngoại trừ bó hoa đẹp bên ngoài, bên trong còn có con figure hợp kim kia. Nhưng đây là chuyện giữa anh và Hà Thu. Vì sao Phong Tiêu Tiêu lại biết anh đưa con figure kia cho Hà Thu? “Hình như là có.” Bành Đại Hải chỉ có thể phụ họa theo cậu ta, nói không đầu không đuôi mơ hồ nhớ lại hình như thật sự có nhân vật như vậy. (*) Bao tử đã cầu: phía sau là hai câu: Hữu khứ vô hồi/ Bạch nhưng đông tay. Ám chỉ người không có lương tâm. Dùng bánh bao nhân thịt “ném” chó, nhưng bản thân con chó không cảm thấy quá đau đớn, mà người ném còn mất bánh bao. “Có cái gì ghê gớm? Làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy? Số thứ tự của con figure cũng là số 8, rõ ràng figure kia đặt ở vị trí số ba đếm từ bên trái ở bên trên ngăn tủ bên phải cửa phòng làm việc của ông!” “Cái con figure kia cách đây hai, ba năm trước ở trên mạng đấu giá đã là ba mươi vạn tiền Đài Loan rồi, ông có biết hiện tại giá trị của nó là bao nhiêu không? Ít nhất là gấp đôi! Gấp đôi đó! Tốt nhất ông cam đoan

với tôi rằng Hà Thu sẽ không bán con figure hợp kim kia đi.” “Tốt nhất là thế, tên người Đức trước luôn tranh đoạt Duran số lượng hạn chế kia với tôi cũng ở trong đội ngũ trả giá, nếu tên đó cướp được con figure này thì tôi nhất định tuyệt giao với ông.” “Bành Đại Hải, ông nghe rõ cho tôi, đây là mối thù quốc gia đó! Ông thử nghĩ mà coi, ban đầu mấy tên ngoại quốc kia trở về nước đã cướp đi không biết bao nhiêu quốc bảo, lại thêm việc con figure Duran của tôi nữa, có cả con figure Andrea thân thoại năm ngoai nữa, ông biết tôi với tên người Đức đó là kẻ thù không đội trời chung mà, nếu con figure hợp kim này cũng bị tên đó cướp mất, tôi...tôi...” Rất nhanh trên màn hình máy tính đã hiện lên đường link mà Phong Tiêu Tiêu gửi tới. Bành Đại Hải mở trang blog này ra, trong thời gian ngắn không biết phải chọn mục nào, vì ở đây có rất nhiều chương mục. “Trong mục ‘Săn giết đàn ông ăn chay’ ấy” “Không sai, chẳng lẽ ông còn không hiểu đàn ông ăn chay và phụ nữ ăn thịt sao?” Chẳng qua Bành Đại Hải không thể tiếp nhận được việc anh dĩ nhiên là đàn ông ăn chay, hơn nữa lại còn được chính Hà Thu viết ra cách ‘săn giết’ Chắc không phải là Hà Thu đâu! Mà Thu này có lẽ không phải Thu kia! “Ý ông là...Thiên Thu mà trước đây ông nói với tôi là...” “Cô ấy là Hà Thu?” [►] Tôi bắt đầu tin tưởng tình yêu khiến cho con người ta thay đổi, khi bắt đầu cũng rất may mắn khi sự kiên trì của tôi là đúng đắn. Ngày mai anh ấy sẽ chuyển đến chỗ của tôi, dĩ nhiên không phải là chuyển vào nhà tôi, mà là chuyển tới căn hộ đối diện trên cùng một tầng lầu. Bởi vì anh ấy nói như thế cho dù chúng tôi chưa ở cùng một chỗ, nhưng chúng tôi có thể nhìn thấy nhau từ xa xa. Song phải rời khỏi chỗ giống như là quán rượu này, tôi có chút không nỡ, dù sao nơi đây cũng đã lưu lại nhiều kỷ niệm của chúng tôi. Bắt đầu từ ngày mai, chúng tôi sẽ phải chuyển khỏi nơi đó, bắt đầu một cuộc sống mới, một...trang mới. Tôi đang đợi mùa xuân...đến◀] Đây là lần cuối cùng bọn họ dùng cơm ở chỗ đó, đối với những người đang yêu mà nói, mỗi một việc nhỏ cũng có thể coi như là việc lớn, ví dụ như lần đầu tiên đi ăn cùng nhau, nơi lần đầu tiên nắm tay, ngày mà lần đầu tiên trao nhau nụ hôn, lần đầu tiên hai người cùng đi xem phim... Mãi lần cuối cùng bọn họ cùng ăn cơm ở căn phòng đó cũng bị cô biến thành một ngày lễ trọng đại. Mang theo mùi thức ăn thơm ngào ngạt, cô đi thang máy lên lầu, đứng chờ ở trong này cô thấy những hình ảnh đã từng trải qua ở đây như một cuốn phim hiện ra trước mắt, ra khỏi thang máy, cô có ý ngẩng đầu nhìn chiếc bóng đèn xám xịt kéo dài hơi tàn đang hắt ra chút ánh sáng của huỳnh quang, đi qua hành lang âm u có bật đèn cũng như không, tới trước cửa nhà Bành Đại Hải. “Sao anh biết là em tới rồi? Là thần giao cách cảm sao?” Cô cười với anh, phát hiện sắc mặt anh không giống với ngày thường, có vẻ rất lạnh lùng. “Không phải em đã nói với anh là hôm nay em sẽ đi mua nồi lẩu sao? Chính là nồi lẩu ở cửa hàng lẩu lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đó! Để ăn mừng tới cuối cùng chúng ta ở đây ăn bữa tối, em còn đặc biệt...” Cô vừa nói vừa giơ chiếc túi trong tay lên dường như muốn nói cô đã chuẩn bị bữa tối rất tỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vong Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Chương 10 (Hoàn)

Hà Thu cố gắng muốn giải thích nhưng dù chỉ một chữ Bành Đại Hải cũng không nghe lọt tai. “Anh nghĩ em là người hư tình giả ý (*), âm thầm muốn nắm anh trong lòng bàn tay?” “Dĩ nhiên là không phải, không phải em viết rất rõ ràng, em là săn giết tôi sao?” Hà Thu ngây ngốc đứng ở cửa lúc lâu, cho đến khi cô nàng Tiểu Hoan ở sát vách ra khỏi cửa, tiếng giày cao gót bước đi trên hành lang, mới tỉnh táo lại. “Đèn này vẫn là hỏng rồi.” Tiểu Hoan lầm bầm như nói một mình, “Cứ lặp lại như vậy, không hỏng hẳn cứ lúc sáng lúc tối, đến bây giờ, cuối cùng cũng có thể thay đèn mới rồi.” Tiểu Hoan không hổ là người lẩn lộn trong xã hội, lập tức nói sang chuyện khác, “Giống như đàn ông vậy, tình cảm đã hết, lại chuyển sang một ngọn đèn mới là tốt rồi, chị em à tự mình cố gắng nhé!” Tiểu Hoan nhìn vậy thật sự không đành lòng, che miệng nói thì thầm: “Vừa rồi tôi cũng nghe thấy hai người cãi nhau, tôi thật không muốn đi ra, nhưng mà giờ đi làm bị muộn rồi, thật sự không thể tiếp tục kéo dài nữa, đành phải đi ra. Tính tình của anh Đại Hải bình thường rất tốt, ngay cả tiền thuê nhà ba tháng của tôi chậm trễ chưa nộp, anh ý cũng chưa làm mặt xấu để cho ta nhìn, vậy nên chuyện của hai người chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tình yêu vốn không thể nào thuận buồm xuôi gió! Chờ sự việc qua đi...Có khi ngày mai anh ấy sẽ tìm cô xin lỗi chịu tội cũng nên.” Vậy là hạnh phúc của cô đã như bong bóng xà phòng, thật sự là tan biến. Mà sau bài viết mới “Thiên Thu chờ mùa xuân!” cũng có một vài viết nhưng chỉ có tiêu đề: Mùa đông tới! Cũng rất thần bí không viết thêm gì bên trong, rõ ràng mùa đông là chỉ về vấn đề tình cảm lạnh lẽo, nhất định là Hà Thu và Bành Đại Hải đã xảy ra chuyện. Thật sự thì Bành Đại Hải không chút nào tình nguyện mở rộng cửa, may mắn là Phong Tiêu Tiêu biết trách nam cần gì, giơ hộp cơm rang trong tay lên. Đương nhiên Bành Đại Hải không gây khó dễ cho bụng của mình, anh đã sớm đói bụng, chỉ là do thói quen được Hà Thu nâng niu trong lòng bàn tay hầu hạ, ngay cả đồ ăn trong nhà cũng không còn. “Mùa đông cũng đến rồi! Bên ngoài chỉ có mười một độ, ông vẫn còn mặc quần đùi? Lòng chân của ông đủ dài để giữ ấm sao?” “Không phải Hà Thu mua cho ông rất nhiều quần sao?” “Sớm biết như vậy, sao còn bắt đầu! Bày đặt bộ dạng hạnh phúc qua ngày, giờ biến mình thành như vậy, ông nói xem nào, làm sao ông làm Hà Thu tức giận bỏ chạy rồi?” Quả thật anh giống như con khi bị đùa giỡn! Anh còn tưởng rằng Hà Thu sẽ như lời cô ta nói, sẽ không giống Angel theo đuổi mình, nhưng theo những gì cô ta viết ra, cô ta thật sự sâu không lường được, giả vờ ngu ngốc không biết gì ở trên lĩnh vực máy tính, luôn nói muốn hỏi anh, thật ra đã có năm năm viết blog! “Năm nay cô ấy đứng vị trí thứ bảy!” Phong Tiêu Tiêu bổ sung nói rõ, “Bởi có con figure kia, tất cả mọi người trên thế giới đều truy cập vào blog của cô ấy, con figure đó giá đã lên đến chín mươi vạn, sau đó mọi người lại bị những bài viết thất bại trong hẹn hò của cô nàng hấp dẫn, đương nhiên, chuyên mục ‘săn giết người đàn ông cỏ’ cũng có công lao, xem qua có vẻ chưa đến cuối tuần có thể đánh bại được mục thất bại trong hẹn hò rồi...” “Bành Đại Hải, ông điên rồi sao?” “Dù sao cô ấy cũng sẽ không bán cho lão bên Đức kia, có làm sao? Cô ấy viết ai cô ấy cũng không bán.” “Ồ trên tay cô ấy thì làm sao? Con figure của ông cất trong hộp tủ đã bao nhiêu năm? Một năm ông có mấy lần sẽ ngẩng đầu nhìn thấy nó! Con figure đó ở trên tay của Hà Thu, ít ra còn thường xuyên được cô ấy nhìn bằng ánh mắt yêu thương.” “Sai!” Phong Tiêu Tiêu lắc đầu, nói rất hùng hồn: “Hiện tại cô ấy mới chính là nữ thần trách nam! Mặc kệ là ở thế giới ảo hay là trong cuộc sống thật, cô ấy đều đã xứng đáng với biểu tượng nữ thần trách nam rồi. Trong thế giới ảo, Thiên Thu có quan điểm độc đáo, vậy nên ở trong đám người tục tũn lại có con mắt tinh tường chọn trách nam để theo đuổi tình yêu, cho dù cô ấy dùng từ ‘săn giết’ ý có vẻ quá mạnh bạo, nhưng mà mặc kệ như thế nào, ông chỉ có ở cùng cô nàng mới có thể an no, điều tuyệt nhất là cuộc sống vì vậy mà lên đến đỉnh cao của hạnh phúc, rất nhiều trách nam muốn bị cô ấy săn giết đấy. Cô ấy tình nguyện ngồi xe một tiếng đồng hồ chỉ để mua một bát mì cho ông, mất hai tiếng ngồi xe, giúp ông mua bánh ngọt ở cửa hàng nổi tiếng, thậm chí mất ba tiếng đồng hồ, mua cho ông một bát canh thịt bò... Ông tự soi gương đi. Ông là tên trách nam ở nhà mặc quần đùi, phúc khí ở đâu ra có thể giúp ông tìm được một người phụ nữ tốt như vậy? “Thì là bánh cuộn kem sữa dê đang rất nổi danh đó! Ở Nghi Lan đó!” “Không phải là chỉ cần cô ta đặt ở trên mạng là được sao? Không cần phải đến tận nơi mua mà?” Đúng là chưa đọc... Bành Đại Hải âm thầm nghĩ, nếu có cũng chỉ là lướt qua một chút, bởi vì lúc đó anh chỉ vừa nhìn thấy mục ‘săn giết đàn ông ăn chay’, hơn nữa lúc trước có một bài viết nói đến vụ sắc dụ thất bại ngày đó, do một đám người cung cấp ý kiến, ngay cả tay bị trật cũng là do đám người trên mạng đề nghị... Bảo anh thấy thế làm sao mà không nổi giận?! “Ông hãy nhìn những chuyện mà cô ấy đã làm cho ông, một chút cảm động cũng không có sao? Ông có biết rất nhiều trách nam vì thế mà cảm động tới mức rơi lệ không! Mặc kệ vì cái gì, một cô gái tận tâm tận lực ở bên cạnh ông, chăm sóc ông, tấm lòng như vậy đó! Thành ý có thể cảm động trời cao, chẳng lẽ không thể khiến ông cảm động?” “Mọi người cùng giúp một tay thôi! Tàu điện nam,

ông đã xem qua chưa? Tàu điện nam không phải vì thích một cô gái mới lên mạng cầu cứu, để mọi người dạy tên đó theo đuổi tình yêu như thế nào sao. Vì sao ông nhận thấy sự nỗ lực của tàu điện nam, lại không thể hiểu được thành ý của ‘phụ nữ ăn thịt’ vậy?” “Sai sai sai!” “Ông rất khó sẽ không nhìn thấy Hà Thu, gần đây cô ấy mới quay trở lại làm việc, ở trong công ty nội y chụp một loạt ảnh quảng cáo... ông cũng biết... làm quảng cáo cho công ty nội y, vì thế...” Phong Tiêu Tiêu vươn tay, chỉ vào ngực mình. “Ông có thể ở trong khu vực giao diện của các diễn đàn lớn nhìn được, nói tóm lại, đáng người ngực khủng của cô ấy đã trở thành mấy em gái trẻ tuổi đáng yêu, thành nữ thần trạch nam thế hệ mới rồi.” “Hà Thu, đi ăn cơm không?” Mạnh Nhân Tuệ không tin là cô nàng này có việc gì. Trước đây Hà Thu chưa bao giờ là người khó hẹn gặp như vậy, từ khi tình cảm của cô và Bành Đại Hải tan vỡ, gần như là... không bao giờ ra cửa nữa. “Mình không muốn ra ngoài.” Hà Thu có chút hối hận khi chụp cái quảng cáo nội y kia, tuy gọi cảm mà không tục, cũng đã nhanh chóng đẩy sự nghiệp của cô lên một đỉnh cao mới, ngồi trên ngai vàng của nữ thần trạch nam, nhưng cô vẫn không có tâm trạng vui vẻ để làm thêm việc gì. Những lời Bành Đại Hải nói với cô giống như những viên đạn bắn về phía thân thể cô, khiến cho cô có cảm giác bị trúng đạn mà ngã xuống đất, từ ngày đó đến nay cô bắt đầu có thói quen nằm khắp nơi, lúc này nghe điện thoại của Mạnh Nhân Tuệ, cô vẫn đang nằm trên thảm ở phòng khách. “Được!” Rượu không thể làm giảm bớt cảm giác đau đớn ở trong lòng cô, mà cô thật sự cũng cần người bầu bạn, Mạnh Nhân Tuệ là một người bạn rất tốt, tuy không giống Bành Đại Hải sẽ ôm lấy cô, cho cô một tình yêu thoải mái, thế nhưng tình cảm nào ở trên thế giới này cũng đều đáng quý, ít nhất lúc cô thất tình, Mạnh Nhân Tuệ nguyện ý đến nhà cô cùng cô uống vài chén. “Đúng rồi! Vừa rồi lúc tối đây thấy ánh trăng cũng được! Hôm nay là ngày trăng tròn rồi!” Mạnh Nhân Tuệ quyết định hết sức tách tình cảm ra khỏi câu chuyện. “Đừng vậy! Mình nhìn ánh trăng cũng không bị ánh mây nào che khuất dù chỉ một chút.” Mạnh Nhân Tuệ đi về phía cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa sổ rất nặng ra, ngửa đầu nhìn, quả thật ở trên bầu trời có một vầng trăng không bị bất kỳ công trình kiến trúc nào che khuất. “Nhìn cũng được! Hà Thu cậu tới xem một chút đi...” “Ô? Đó là cái gì?” Mạnh Nhân Tuệ vốn chỉ định nhìn ánh trăng, ánh mắt lại không tự chủ được bị cảnh tượng ở phía dưới đối diện cửa sổ thu hút: “Hà Thu! Hà Thu! Cậu mau tới nhìn xem.” “Không phải là ánh trăng, cậu mau đến nhìn đi!” Cũng chỉ là ánh trăng thôi mà! Nhìn như thế nào đi nữa cũng không khác bình thường nhiều lắm, đều tròn như nhau, không có gì thay đổi, có gì mà kinh ngạc vậy? Đối diện với cô là tầng trệt, trước cửa sổ sát đất là một con con gấu bông to bằng người, cho dù là buổi tối, chủ nhân vẫn cẩn thận tỉ mỉ đặt mấy ngọn đèn trên đầu con gấu, trong lòng con gấu bông đang ôm một hộp hoa hình vuông, mà trên cửa sổ sát đất dán một chữ SORRY thật to, size chữ đủ để cô có thể nhìn thấy rõ ràng. Chỉ nhìn thoáng qua, Hà Thu liền nhanh chóng trốn phía sau rèm cửa sổ. Ít nhất đã qua mấy tuần rèm cửa chưa hề được kéo lên, cho nên cô căn bản không biết đối diện xảy ra chuyện gì. Rất nhiều câu hỏi liên tục xuất hiện trong lòng của cô, nhưng có Mạnh Nhân Tuệ ở đây, nghi ngờ của cô cũng từng cái từng cái được giải đáp. Hà Thu lại vén một góc rèm cửa lên lần nữa, muốn xác định một chút xem có phải Mạnh Nhân Tuệ nhìn sai. Cô hiểu... Cô đều hiểu... “Mình...” Hà Thu có chút bối rối. Cô đau đớn, thất tình là một, à hai tháng rồi, bây giờ hạnh phúc giống như đang quay lại cùng với cô, cô nên đón nhận nó? Hay là... “Hà Thu, cậu đừng có nằm trên mặt đất nữa! Người cậu yếu đang nói xin lỗi với cậu kia, cậu biết tình yêu chân thành trên thế gian này khó tìm thế nào không? Có người có khi cả đời cũng...” “Xem ra cô nàng cũng biết đấy...” Mạnh Nhân Tuệ nở nụ cười, xoay người kéo rèm cửa sổ ra, đi ra ban công, lấy tay chống cằm, dự định thường thức màn kịch tái hợp đặc sắc ở đối diện. Nhân viên quản lý thật khó có thể nhìn thấy Hà Thu, gần đây cô giống như là biến mất, rất ít khi xuất hiện ở công khu chung cư, cuối cùng cũng xuất hiện rồi, tuy có chút kinh ngạc khi thấy cô đi chân trần, nhưng vì lịch sự nhân viên quản lý vẫn tỏ ra không có gì. Đó là một chiếc chìa khóa có móc khóa là phiên bản thu nhỏ của chú gấu bông to bằng người kia, đó là chìa khóa nhà mới của Bành Đại Hải. Chỉ cần anh yêu cô, cái gì cô cũng nguyện ý! Cô vẫn luôn như vậy. Bành Đại Hải cao lớn đứng ở bên trong cửa, giang tay ra nghênh đón cô. Anh thuận theo ôm cô thật chặt vào trong ngực: “Xin lỗi, Hà Thu, anh thật sự rất xin lỗi, đều là lỗi của anh.” “Anh nói người ta là loại phụ nữ lòng dạ sâu xa, tâm cơ thâm trầm...” “Anh nói người ta sẵn giết anh...” “Anh còn nói người ta...” “Anh yêu em” Anh nói với cô lời nói thật lòng, “Từ lúc có em, anh đã biết đời này anh không thể không có em. Anh rất yêu Thiên Thu, xin em hãy ở bên cạnh anh, được không?” “Sao anh biết người ta sẽ tới? Trùng hợp như vậy, anh lại mở cửa ra?” “Quả nhiên...” Hà Thu nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy Mạnh Nhân Tuệ vẫn còn đứng ở trên ban công nhà mình, cầm máy ảnh trên tay, vừa chụp ảnh vừa vẫy tay. “Không phải anh rất tức giận bọn em ở trên mạng nghiên cứu làm sao để anh rơi vào bẫy sao?” “Càng ngày anh càng biết ăn nói rồi, em thấy anh ngày cách xa thân phận người đàn ông ăn chay rồi.” “Anh đã thay đổi rồi, trước đây nói cũng không rõ ràng lại còn nói cả lăm, bây giờ xin anh có thể bớt nói được không?” Lại thêm một nụ hôn nồng nhiệt nữa, đem trái tim của hai người buộc chặt, điệp vụ sẵn giết chính thức kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Vồng Tình Thâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).